

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Варна, 24.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Павлина Г. Димитрова

Членове: Ангелина Й. Лазарова
Георги Н. Грънчев

при участието на секретаря Соня Н. Дичева

в присъствието на прокурора Пл. М. К.

като разглежда докладваното от Ангелина Й. Лазарова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20213000600393 по описа за 2021 година

Производството пред въззивния съд е за проверка на присъда № 21/29.09.2021 г., постановена по НОХД № 356/20 г. на Окръжен съд Разград, с която подс. С. Й. Д. бил признат за виновен в извършени престъпления по чл. 152, ал. 4, т. 1 вр. с ал. 1, т. 2, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, за което с приложение на чл. 54 от НК му било наложено наказание лишаване от свобода за срок от петнадесет години, и по чл. 149, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, за което с приложение на чл. 54 от НК му било наложено лишаване от свобода за срок от пет години. По чл. 23, ал. 1 от НК съдът определил общо наказание на подсъдимия лишаване от свобода за срок от петнадесет години, което да изтърпи при първоначален строг режим. По чл. 59, ал. 1 от НК, съдът зачел предварителното задържане на подсъдимия С. Й. Д., считано от 28.05.2019 г. до 30.05.2019 г. На основание чл. 45 от ЗЗД бил уважен предявеният срещу подс. Д., от Д. КР. Д., действаща лично и със съгласието на нейната майка ЯНК. Д. В., граждански иск до размер от 50 000 лева, представляваща обезщетение за причинените ѝ с престъпленията неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 01.06.2014 г. до окончателно плащане, като в останалата му част до първоначално предявения размер от 95 000 лева искът бил отхвърлен като неоснователен и недоказан. На подс. Д. били възложени направените по делото разnosки.

Делото във въззивния съд е образувано по жалба на защитник на подс. Д., който счита присъдата за незаконосъобразна и необоснована. Преценява като

безспорно установено, че показанията на свид. Д., върху които изцяло се крепи обвинението, са неистински и лъжовни, а подс. Д. е невинен и съдът е следвало да го оправдае. Искане за присъдата да бъде отменена и да се постанови нова, с която подсъдимият бъде признат за невинен и оправдан.

В хода на пренията пред въззивната инстанция защитникът посочва липсата на конкретика по обвинението, възпрепятстваща оборването му чрез доказване на алиби за определени дати и периоди. Счита, че на базата само на показанията на пострадалата, подсъдимият е осъден за тежки престъпления на присъда, равностойна на края на неговия живот. Обобщава, че пострадалата няколко пъти е давала показания и е набеждавала много други лица за извършване на сходни престъпления, като нито веднъж съд, прокуратура не са ѝ повярвали, имало е различия и в изводите за подсъдността на досъдебното производство. Отделно излага съображения по приложените при психологическото изследване на пострадалата методики, които не са разкрили преживяна от инцеста травма. Твърди, че в мотивите на първата инстанция не са били разгледани отправените към обвинението възражения. Защитникът не счита, че обвинението се явява доказано по един безспорен и несъмнен начин, и че житейски и юридически е справедливо, на база на разхвърляните показания на пострадалата Д., подсъдимият да бъде осъден на 15 години лишаване от свобода. Намира, че единственият правилен и справедлив съдебен акт би бил такъв, с който подсъдимият да бъде признат за невинен за деянията, в които е обвинен и да бъде оправдан.

В личната си защита подс. Д. сочи, че е невинен, болен от простата от шест години и не е способен на това, в което е обвинен.

Представителят на въззивната прокуратура моли въззивната жалба на подсъдимия да бъде оставена без уважение. Посочва, че обвинението не може да бъде конкретизирано, тъй като от пострадалата не е било очаквано, при извършване на противоправните деяния срещу нея, да е записвала дните, датите, часовете, в които е осъществено всяко деяние, за да даде по този начин възможност на подсъдимия да организира адекватно своята защита. Подчертава, че в продължение на години при извършване на противоправните деяния срещу нея, подсъдимият е упражнявал заплахи, включително и за това, че ако тя разкаже на друго лице за случващото се между тях, това ще доведе до разпадане на семейството им и до изпращането ѝ в дом, които са изиграли необходимата роля и са я принудили да се съгласи или поне да премълчи за извършващото се с нея. Намира, че към обвинението следва да се отнесат и други косвени доказателства, а именно показанията на Б.А., Г.Ст., Г.Г., В.Н. и Е.Б., като съдът е направил заключенията си относно предмета на доказване, вкл. авторството, след съпоставяне на всички доказателствени източници. Преценява, че писмените доказателства относно здравословното състояние на подсъдимия по никакъв начин не влияят на определеното от първоинстанционния съд като вид и размер наказание, както и относно начина на неговото изтърпяване, тъй като няма документи за необходимост от хоспитализация или за наличие на заболяване, несъвместимо с пребиваването му в местата за лишаване от свобода, напротив, лечение с предписаните медикаменти подсъдимият може да

провежда и там.

В съдебното производство, в качеството на частен обвинител и граждански ищец е конституирана Д. КР. Д., представлявана от повереник -назначеният на основание чл. 101 ал. 1 от НПК, особен представител – адв. Д.П.. Пред въззивната инстанция повереникът уточнява, че гражданският иск е бил в размер общо за 95 000 лв., от които като обезщетение за неимуществени вреди в резултат на блудството са претендирани 35 000 лв., а от изнасилването - 60 000 хиляди лева. В пренията по същество пред въззивната инстанция, повереникът се присъединява към становището на прокурора. Счита, че изложената и приета от първоинстанционния съд фактическа обстановка е обоснована по убедителен, непораждащ съмнение или колебание начин, по всяка от фактическите констатации. Преценява, че безспорно най-значими са показанията на пострадалото дете при разпита му пред психолог в синята стая, при максимално адаптирани към възрастта на детето условия и максималното зачитане на правата на подсъдимия, когато пострадалата е дала конкретни и почти непротиворечиви показания. Подчертава, че предвид възрастта ѝ са били проявени и различия в показанията.

С оглед разпоредбата на чл. 15 ал. 6 от Закона за закрила на детето, за воденото въззивно производство съдът уведоми дирекция "Социално подпомагане" гр. Разград, по настоящия адрес на детето. За дирекцията в с.з. представител не се явява, като предвид законовата алтернатива е представен социален доклад, актуален към 18.01.2022г.

В последната си дума подс. Д. се придържа към становището на адвоката си.

Отчитайки доказателствата по делото и становищата на страните, в рамките на правомощията си по чл. 313 и чл. 314 от НПК, съставът на въззивната инстанция прие следното:

I. От фактическа страна.

Подс. С. Й. Д. (роден на 26.06.1967 г.) и свид. ЯНК. Д. В. се запознали чрез социалната мрежа "Фейсбук" и не след дълго заживели във фактическо съжителство. През лятото на 2014 г. те, заедно с трите деца от първия мъж на свидетелката, най - голямото от които била пострадалата Д. КР. Д. (родена на 10.04.2004 г.) и болната сестра на В., живеели под наем в апартамент в гр. Гълъбово, обл. Стара Загора.

Един ден на неустановена дата през месец юни 2014 г. свид. Д. била болна и си била вкъщи. Майка ѝ и братчетата ѝ били навън. В квартирата освен нея останал подсъдимия Д.. В един момент тя го видяла в спалнята, да си играе с телефона и отишла до него, да види какво прави. Тогава той я бутнал с ръка да легне на леглото. След това започнал да я целува по устата и да я пипа с ръка по половия орган. Пострадалата Д. се отдръпнала и му казала да не я пипа, но подсъдимият Д. я натиснал и започнал да я съблича. След

това легнал върху нея и си вкарал половия член във влагалището ѝ. Пострадалата усетила силна болка и ѝ потекла кръв. След няколко минути той я пуснал и тя станала и отишла да се измие, като сложила дрехите си в пералнята. Подсъдимият Д. я предупредил да не казва на майка си, но детето казало, че ще каже. Тогава той ѝ ударил шамар по бузата и ѝ казал „Нали знаеш, че тя няма да ти повярва“, и продължил да я заплашва, че ако кажела щяла да разбие семейството им и да отиде в дом. Уплашена от думите на подсъдимия, Д. не споделила с майка си за случилото се.

Впоследствие на неустановени дати от месец юни 2014 г. до месец март 2016 г., в апартамента в гр. Гълъбово, ден през ден, възползвайки се от отсъствието на свидетелката В. и другите деца, подсъдимият Д., използвайки сила и заплашване, извършвал полов акт с малолетната Д.. Казвал ѝ „дай да го вкарам“, тя започвала да се дърпа и той викал „пак номера правиш“. Освен съвкупленията, подс. Д. я карал да му пипа половия член с ръка, да му прави „чекии“ и да му го лапа с уста, а той от своя страна я пипал по половия орган и си вкарвал пръстите във вагината ѝ. През цялото това време лелята на пострадалата била в другата стая, но тя била в такова неадекватно здравословно състояние, че не разбирала какво става. Подсъдимият забранявал свид. Д. да се събира с момчета, ревнувал я, казвал ѝ че я обича и е по-хубава от майка си. Страхувайки се от заплахите му, пострадалата Д. продължавала да не казва на майка си за случващото се. Пред други хора, включително и пред свид. В., подсъдимият се държал като баща на Д..

През почивните дни трите деца отивали при родния си баща свид. К.П., в дома му в с. Медникарово, общ. Гълъбово. Там свид. Д. (към онзи момент на 11 години) се запознала с техния съсед „М.“ – А.С.Т.М. (на 34 години), имала по-близки отношения, но не стигнали до сексуален акт. След като разбрал за тази връзка, свид. П. се обадил на свид. В., тя дошла и прибрала детето, завела го на лекар, но тъй като било в цикъл, преглед не бил извършен. С постановление от 12.05.2015г. прокурор в РП Гълъбово отказал образуване на ДП по сигнала на свид. В., като приел, че описаното от детето сваляне на панталона до коленете от страна М., не може да се квалифицира като блудство.

Междувременно, на 24.12.2014 г. свид. В. родила дете от подсъдимия Д. – С., а на 15.03.2016 г. и детето – С.. Малко след като В. родила С., през месец март 2016 г. всички се преместили да живеят в с. Благоево, обл. Разград, в дома на подсъдимия Д.. Там подсъдимият продължил с действията спрямо свид. Д. като през кратки периоди от време, възползвайки се от моментите, когато имал възможност да бъде насаме с нея в дома и в колата, с която я вземал от училище, на неустановени дати до месец септември 2018 г. осъществявал полови актове с Д., като винаги еякулирал извън нея, извършвал и блудствени действия с нея. За да удовлетвори желанията си, той употребявал сила като я натискал с ръце и тяло, така, че да не може да мърда, въпреки че тя се дърпала, понякога замахвал да я удари, а освен това продължавал и със заплахите, че ако каже за случващото се, ще развали семейството им и ще отиде в дом за сираци. След раждането на петото си дете - С., свид. В. получила тежък кръвоизлив, започнала да се оплаква от сърце,

вдигала кръвно, това притеснявало свид. Д., която не смеела да ѝ каже какво се случва в нейно отсъствие. При сексуалните контакти с подс. Д. свид. Д. се чувствала много гадно, повръщала, когато я карал да му лапа половия орган, казвала му че не иска и да спре, че не е хубаво, но той не я чувал. Заплашвал я, че има нейни голи снимки, които щял да покаже на майка ѝ.

През 2017 г. Д. учела в училището в с. Ломци, общ. Попово, обл. Търговище, близо до с. Благоево. Когато били в шести клас, свид. Д. споделила със своята съученичка свид. С.С., че вторият ѝ баща я изнасилил и когато майка ѝ отсъствала от тях, тя ходела в свои приятелки, за да не остава с него сама.

През месец ноември 2017 г., вече в седми клас, свид. Д. (на 13 години към онзи момент) се запознала със свид. Ч. М. (на 37 години) от с. Ясеновец, обл. Разград, който се занимавал с изкупуване на орехи. На 16.11.2017г. той бил с автомобила си в с. Ломци, като по същото време Д. и свид. С.С. били в междучасие и видели автомобила. Д. казала на С., че в колата е неин приятел и се качила при него. М. потеглил с автомобила, а С. се върнала и подала сигнал до класния им ръководител – свид. А.А., която от своя страна информирала директора на училището – свид. А. С. и родителите. Малко след това свид. Д. се върнала и споделила с тях, че човекът е прекупвач на орехи и били ходили до с. Благоево тъй като искал да купува орехи. Подс. Д. я прибрал от училище, в следващите дни разбрал името на свид. М. и къде живее. След тази случка, свид. С. и свид. Д. се скарали, при което свид. С. казала, че ще разкаже, че вторият баща на свид. Д. я е изнасилил, но пострадалата отговорила, че я е излъгала.

На 20.11.2017г. били проведени срещи между свид. А., С., полицейски инспектор поотделно с детето и с подс. Д.. Извън този случай, свид. Д. не създавала проблеми с дисциплината, била скромна и добра ученичка с добър успех, завършила седми клас на 15.06.2018г.

Докато ходила на училище, подс. Д. ѝ звънял и я карал да казва на майка си, че я боли корема, за да дойде да я вземе, при което я водел в гората и правили секс. Докато я събличал, тя му казвала, че не иска да го прави това нещо, на което той отговарял „Не те питам дали искаш или не искаш.“

Преживяваното сексуално насилие довело до промени в поведението на свид. Д., затворила се, плачела, спяла с нож и кол до леглото, бълнувала вечер, забелязано от свид. В.. Тези външни белези били възприети от майката на свид. В., на която детето споделило, че е изнасилено. Тази информация стигнала до подс. Д., който в личен разговор я накарал да каже, че е изнасилена от Ч., за да не обвинят него. Подсъдимият измислил историята, която свид. Д. под негово давление след това заявила в полицията.

На 11.09.2018 г. в 10.50ч. свид. Д. била прегледана от гинеколог, на когото съобщила, че била изнасилена на 06.03.2018г., а споделила с родителите си на 07.09.2018г.

В същия ден, на 11.09.2018г., подсъдимият Д. подал сигнал до РУМВР – Разград, че доведената му дъщеря, е била изнасилена, по повод на което било образувано настоящото наказателно производство. След като свид. Д. се

съгласила да обвини Ч., подс. Д. преустановил сексуалното насилие спрямо нея. В разпити от 06.11.(пред съдия от РС Разград), 13.11.2018г. пред разследващия мл. следовател, Д. поддържала, че на 16 срещу 17.04.2018г. спрямо нея били извършвани блудствени действия и била изнасилена от “Ч.” /свид. Ч. М./ и още един непознат за нея мъж. В показанията си от 18.12.2018г. поискала да направи промени, тъй като се объркала кога е станало всичко. Преди разпитите подсъдимият ѝ казвал да не се изпуска и да повтаря, че Ч. е виновен.

На 13.09.2018г., след уведомяване от РУ МВР Разград за свид. Д. като пострадала от насилие по чл. 152 от НК, от Отдела за закрила на детето (ОЗД) при Дирекция социално подпомагане (ДСП) Разград предприели мерки. Издадено било направление за насочването ѝ към Център за обществена подкрепа (ЦОП) „Жанета“ Разград, и мярка наблюдение в семейна среда от ОЗД – „Консултиране, съдействие, подпомагане и услуги в семейна среда“.

От м.10.2018г. свид. Д. започнала срещи с психолог в ЦОП „Жанета“ Разград – свид. Г.Ст.. Подс. Д., в редки случаи и с майката, водел детето на консултации веднъж седмично, като в рамките на определения за работа час, няколкократно ѝ звънял по телефона кога ще приключат. Свид. СТ. уведомила ОЗД и бил проведен разговор с подс. Д., след което той престанал да звъни, но чакал на паркинга зад сградата.

Междувременно, на 17.09.2018 г. свид. Д. започнала да учи в 8- ми клас в ПГССХВТ “Ангел Кънчев“ гр. Разград, като неин класен ръководител била свид. Г.Г., а директор на училището - свид. В.Н.. Подс. Д. почти винаги водел с автомобила си Д. на училище и я посрещал по същия начин след това. Звънял ѝ постоянно по телефона, включително по време на час, идвал да я вземе преди да са свършили часовете. Посещавал директора на училището и искал от нея информация, с кого разговаря Д. и къде ходи, като изобщо не проявявал интерес към родния си син от предходна връзка, също ученик в осми клас в училището. Правело впечатление постоянното му присъствие край училището и прекомерната му загриженост към свид. Д., граничеща с ревност, което и довело до подозренията на класната ръководителка и на директора на училището.

Паралелно, в хода на разследването на 25.01.2019г. бил извършен оглед на автомобила на свид. М., „Фолксваген Пасат“ № РР 2033 ВК, заложен от него и намиращ се в бивш стопански двор, над ЖК „Орел“ гр. Разград, в двора на автосервиз „Камбуров“. С протокол за доброволно предаване на 06.02.2019г. свид. М. предоставил на разследващите 5 бр. комплекта от тапицерии на седалките от автомобила. СМЕ на ВД, изготвена на 26.03.2019г., установила, че по една от калъфките за облегалки се доказва наличие на семенна течност, в която не се наблюдават сперматозоиди и поради минималното ѝ количество не е изследвана за определяне на кръвната група. На 01.03.2019г. с участието на свид. Д. бил извършен оглед на местопроизшествие - местност, извън с. Благоево, фигурираща по първоначалните показания на свидетелката като мястото, на което била отведена и изнасилена от свид. М. и другия непознат за нея мъж.

Детето често отсъствало от училище, при потърсване от класната обяснявало, че остава вкъщи да гледа малките. В разговор в училище, свид. Д. споделила с класната си – свид. Г., че не ѝ се живее повече в тях, защото “чичото”, както наричала подс. Д., и майка ѝ, все я обвинявали, че нищо не прави и не им помага, че няма търпение да навърши години и да се махне от тях. Докато говорела тя се разплакала. Свид. Г. питала детето дали той ѝ посяга, но детето казало, че не е. Класната споделила за това с директорката, заедно отишли в ЦОП и разговаряли с психоложката, която детето посещавало – свид. СТ.. В хода на срещата свид. Н. изразила мнение, че загрижеността на подс. Д. е силно съмнителна и е възможно детето да е подложено на сексуално насилие, психоложката също изразила такива опасения.

При последвала консултация със свид. СТ., детето споделило, че подсъдимият я тормози, че я нагрубява в отсъствието на майка ѝ, но думите били много грозни и не искала да ги каже, че той я обвинявал за изнасилването от мъжете и я заплашвал да не споделя с майка си, че я тормози, тъй като ще развали семейството и малките деца ще останат без баща. При разговорите детето споделило, че след изнасилването подс. Д. започнал да ѝ прави сексуални намеци, ако му искала пари, той ѝ казвал да се отплати с целувка или секс, но после се отдръпвала от думите си, което убедило психолога, че тя крие нещо. Свид. Д. казвала, че подсъдимият я ревнува. Свид. СТ. преценила, че има нещо аномално в отношенията им и през м.03.2019г. уведомила Отдела „Закрила на детето“.

На 15.03.2019г. получената тревожна информация била обсъдена в ОЗД при ДСП Разград. На срещата присъствали свид. Г., Н., СТ. и Началника на ОЗД, стигнали до извод, че спрямо детето има сексуален тормоз. Взето било решение да се говори с родителите детето да ходи на училище и да не я вземат по-рано. При проведен разговор с подс. Д. той заявил потребността си от психическа подкрепа. Осъзнавал, че няма умения да се справи с личната си свръхтревожност, едновременно признал, че „май много я притиска“, обяснил прекалената си намеса в личното пространство на девойката, следене и други подобни, със страха си да не я следят и да не ѝ се случи нещо лошо. Майката не установявала нещо обезпокоително в отношенията между подс. Д. и дъщеря ѝ. Във връзка със семейната ситуация било преценено, че в интерес на детето на подс. Д. да бъде издадено направление за ползване на психологическа подкрепа, за да се стабилизират отношенията между членовете в семейството и възрастните да отговарят адекватно на потребностите на децата си.

Подс. Д. разрешил на свид. Д. да си направи фейсбук профил и докато общувала, ѝ излизали реклами на порно сайтове. В хода на среща със социален работник, в присъствието на свид. СТ., свид. Д. споделила, че подс. Д. ѝ предложил да правят порно-клип, за което някой му щял да му даде много пари, но тя му отказала и той повече не я закачал. След този случай свид. Н. отново имала среща в ОЗД, уговорили се да наблюдават детето и ако установят сигурни данни за сексуален тормоз да сигнализират компетентните органи. Свид. Д. продължила да ходи на училище и да посещава психолога

си.

На 02.05.2019г. на територията на ОП Разград било проведено психологическо изследване на свид. Д., като част от методите на СПЕ, възложена за изготвяне от в.л. Т. Т.. В хода на психологическата беседа по въпросите, свързани с преживяното, първоначално свид. Д. повтаряла заученото под влиянието на подсъдимия, но впоследствие споделила, че подс. Д. я е изнасилвал от години, принуждавал я чрез заплахи да пази тайна, а когато разбрал, че майка ѝ забелязва промени, накарал детето да разкаже на всички, че е била изнасилена от Ч. М..

На 03.05.2019г. в 01ч. инспектор ДПС от РУ на МВР Разград информирал по телефона ръководителя на ОЗД, че по отношение на свид. Д. ще бъде предприета незабавно мярка „полицейска закрила“ тъй като е жертва на сексуално насилие от страна на сегашния съжител на майка ѝ. Със Заповед № ЗД/Д-РР-036/03.05.2019г. на Директора на ДСП гр. Разград, поради опасност за живота и здравето ѝ, свид. Д. била насочена спешно към Кризисен център за деца (КЦД) с. Балван. С решение № 919/26.06.2019г. по гр. д. № 1558/2019г. Великотърновският районен съд взел мярка за закрила на детето настаняване в КЦД с. Балван за срок от пет месеца, считано от 03.05.2019г. След изтичане на този срок, при ново проучване, от компетентните органи било установено, че в интерес на детето е настаняването му в социална услуга от резидентен тип и първоначално по административен, след което по съдебен ред свид. Д. била настанена за отглеждане и възпитаване в Център за настаняване от семеен тип за деца без увреждания (ЦНСТДБУ) Разград.

В разпитите си пред съдия от 03.05.2019 г. (след извеждането ѝ от семейството), и при проведения в специално помещение за изслушване на деца – “синя стая“, извършен на 19.07.2019 г., за който са били призовани подс. Д. и неговият защитник, свид. Д. заявила, че първоначалните ѝ показания не са верни и били дадени от нея, защото подсъдимият Д. поискал това от нея, и защото ѝ е било трудно да вкара “чичо“ си в затвора, тъй като много години живеел с тях и най-вече я било страх да не стане нещо с майка ѝ. В хода на първоинстанционното съдебно производство, разпитана в качеството си на свидетел, в условията на „синя стая“, с участието на специално обучен психолог, на 26.05.2021г. свид. Д. поддържа разказа си за сексуалното насилие, причинено ѝ от подс. Д. и отправените към нея заплахи.

Видно от заключението на назначената съдебно-медицинска експертиза, поддържано пред съда: При прегледа на Д.Д. на 21.09.2018 г. не са установени видими следи от травматични увреждания по главата, тялото и крайниците. При прегледа на половата област в гинекологично положение и по метода на Средюков е установена стара дефлорация, чиято давност не може да бъде определена.

Видно от заключението на назначената комплексна съдебно-психиатрична и психологическа експертиза на пострадалата, потвърдено в хода на съдебното следствие, въз основа на проведеното на 12.11.2018г. психологическо изследване и психиатричен преглед се установява, че

освидетелстваната Д.Д. не страда от психично заболяване или от интелектуален дефицит. Същата е с нормално и съответно на календарната възраст и средата нервно-психично развитие. Освидетелстваната разполага с интелектуален потенциал в норма, съответен за възрастта, образованието и социалния опит, както и добри базисни годности. От страна на психичното ѝ състояние, макар и непълнолетна, същата разполага с интелектуален ресурс да възприема правилно фактите по делото и да дава достоверни показания за тях. В резултат на това общото интелектуално функциониране ѝ позволява да направи оценка на ситуацията, както и да участва в наказателното производство, да реагира адекватно и да дава достоверни показания. Към момента (12.11.2018г.) се отчита висока тревожност, лабилност и депресивност в емоционалното състояние на освидетелстваната, състояния пряко свързани с преживения инцидент. Тревожността към момента се свързва най-вече с изпитване на срам и вина как ще бъде приета в общността, сред връстниците. Налице са страхови реакции от неизвестното, от сценария насилникът да се върне и да изпълни заканите си. Тези състояния в развитие могат да доведат до посттравматично стресово разстройство. Добрите интелектуални годности, подкрепата на специалист и майката са фактори, благоприятстващи развиване на механизми за справяне.

Видно от заключението на допълнителната комплексна съдебно-психиатрична и психологическа експертиза на пострадалата, след преглед на 11.03.2019г. психологическото изследване не е установило, че у освидетелстваната Д.Д. има изразена склонност към лъжа и фантазиране. Не са забелязани характеристики, относими към деца, отправящи фалшиви обвинения. Съобразявайки естеството на деянието, личностовите характеристики, подчинителната роля в ситуацията, въздействието на заплахите, преживяванията на страх и срам, социалната и семейната среда, вещите лица заявяват, че е разбираемо свид. Д. да формира защитна реакция и стремеж да запази в тайна случилото се и достойнството си, въпреки преживените негативни чувства и усещането за употребеност. Заключението е потвърдено в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, като вещите лица са разяснили, че не попада в тяхната компетентност да преценяват достоверността на показанията на пострадалата и кой е бил агресорът, но са категорични, че профилът е на дете, преживяло насилие. Възможно е да е била обект на дългогодишно насилие, като в по-ранна възраст дете, което е било обект на сексуално насилие може да няма такава оценка, но във възрастта, в която е освидетелствана свид. Д., има развити оценъчни способности и може да интерпретира и възпроизведе преживяно сексуално насилие.

Видно от заключението на назначената на досъдебното производство съдебно-психологическа експертиза, чрез психологически анализ на материалите по делото и психологическа беседа, проведена на 02.05.2019г., вещото лице Т. Т. установява достоверност в показанията на свид. Д. за травмата от преживяно сексуално насилие. От друга страна, според вещото лице, дадените от пострадалата Д. показания на досъдебното производство до 02.05.2019г., относно фактическите обстоятелства, времето и действията на

мъжете, които е посочила като извършители, не са достоверни.

В хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд била назначена допълнителна комплексна съдебно-психиатрична и психологическа експертиза с вещи лица Т.К. – психолог, и М.Б., които да дадат отговор дали пострадалата е склонна към интерпретиране на истината за фактите и обстоятелствата, които излага в показанията си, след като се запознаят със всички събрани по делото доказателства и извършат ново психологическо изследване. В изпълнение на възложената задача, на 03.07.2021г. било проведено допълнително интервю и психологическо изследване на свид. Д.. Вещите лица дават заключение според което, предвид естеството на деянието, отчитайки възрастта на детето, личностовите характеристики, факторите на средата, хроничното травматично събитие, подчинителната роля в ситуацията, въздействието на заплахите, преживяванията на страх и срам, социалната и семейна среда, въздействащи на ресурсите на личността да възприеме и оцени увреждащата ситуация по начин така, че да изгради адекватни защити, е обяснимо поведението на обърканост, раздвоеност и стремеж на освидетелстваната Д.Д. да изопачава и интерпретира фактите и обстоятелствата в стремежа си да съхрани физическата и психическата си цялост. Идентифицираната склонност към интерпретиране на фактите е изцяло защитна, повлияна от авторитетните обграждащи я възрастни, от моделите на средата, непроменяща факта за преживяно сексуално насилие, което априори поставя пострадалата в позиция на уязвеност, вулнерабилност. Защитната реакция е свързана със стремеж на личността да не бъде дискредитирана в общността, като проекция на срам и вина, като стремеж да запази достойнството си въпреки преживените негативни чувства и усещане за употребеност.

В хода на досъдебното производство са били изготвени СПЕ и по отношение на подсъдимия Д. и на свидетеля Ч. М.. Вещото лице извършило психологическа беседа и полиграфски изследвания на всеки от двамата свидетели.

Заключението на СПЕ за свид. М., потвърдено от вещото лице в с.з., установява личностови особености и качества - манипулативност и стремеж да спечели доверието на околните, което да му гарантира успешна реализация на прагматично ориентираното му мислене; сексуалното му съзряване не се различава от характерния за социалната му среда, което обуславя влечение към жени, съответстващи на неговата възрастова група; липса на желание да общува с деца, тъй като е по-себесъхранителен и не поддържа контакти, които не биха му донесли материална полза, възпрепятстващи извършването на подобен род престъпления. С голяма степен на вероятност, според експерта, може да се твърди, че свид. М. не е правил секс с малолетно момиче в с. Благоево през 2017г.

По отношение на подс. Д., полиграфското изследване било проведено на 02.05.2019г. в различни времеви епизоди в интервала 21.59ч. до 22.30ч., полиграмите по което били представени от в.л. в хода на съдебното следствие.

Видно от заключението на СПЕ, констатираните личностните особености и качества на подс. Д. – манипулативност и стремеж да спечели доверието на околните, изграждайки позитивен образ и управлявайки впечатленията им; в миналото бил жертва на сексуално посегателство, след което принуждавал по-малки от него деца да му правят орален секс; стремеж да има необезпокояван и редовен достъп до деца със съгласието на родителите им, благодарение на изградения позитивен образ за себе си у околните, благоприятстват извършването на подобен род престъпления. С голяма степен на вероятност, според експерта, може да се твърди, че Д. е правил секс с доведената си дъщеря.

В хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд било потвърдено и заключението на СМЕ по ВД, установило следи от семенна течност по калъфка от облегалка на л.а. на свид. М..

Изложената фактическа обстановка съставът прие въз основа на събраните по делото и кредитирани доказателства, извлечени от гласните доказателствени средства: **изцяло** чрез показанията на свид. Д. от съдебно заседание и приобщените от ДП, в хронологичен ред – от 03.05.2019г, 09.07.2019г., 26.05.2021г. (последните два разпита, записани и на дигитален носител), показанията от съдебно заседание и приобщените от ДП на свидетелите А.А., А. С., Е.Б., Г.Г., Г.Ст., В.Н., показанията на свид. К.П.; и **частично** от обясненията на подс. Д., от показанията от с.з. и приобщените от ДП на свид. Я.В., Ч. М., Е. К.а; писмените доказателствени средства – протоколи за оглед; писмените доказателства – протокол за доброволно предаване, докладни записки, книжа от училището в с. Ломци по инцидента от 16.11.2017г., книжа от ДСП гр. Разград, изготвени на 03.05.2019г. – заповед, социален доклад и план за действие, решение на РС Велико Търново № 919/26.06.2019г. по гр. д. № 1558/2019г., социален доклад №СЛ/Д-РР/759-039/18.01.2022г., постановление за отказ да се образува ДП на РП Гълъбово, справки НБД, характеристични справки, декларации, справка за съдимост, амбулаторни листи относно прегледи, извършени на свид. Д. и подс. Д., медицински книжа относно здравословното състояние на подс. Д., както и интерпретиращите доказателствата по делото заключения по назначените СМЕ, СМЕ на ВД, СПЕ с приложения фишове и полиграми за изследването на подс. Д., комплексна и две допълнителни СППЕ експертизи с приложения от ползваните проективни методики.

С оглед прецизност, съставът констатира разминаване в датите на провеждане на с.з. на 12.05.2021г., и номериране – 18.05.2021г., на съдебния протокол, л. 115 от НОХД №356/20г. на РОС. Служебно известен факт е, че се касае за специфика на Единната информационна система на съдилищата, поставила дата на номериране, съответстваща на момента на изготвяне и подписване на съдебния протокол. Предвид и съпътстващите съдебни книжа за състава не е налице съмнение, че съдебното заседание е било проведено на 12.05.2021г., поради което не възниква основание за дискредитиране на писменото доказателствено средство, възпроизвеждащо проведените тогава съдебно-следствени действия, респ. стойността на събраните в хода им доказателства.

Изводите си по обсъждане на доказателствените средства съставът структурира както следва:

1. При анализа на доказателствените източници, съставът счита за необходимо на първо място, да обоснове изключването от съвкупността, която подлежи на оценка, на свидетелските показания на свид. Б.А.-полицейски служител при РУ на МВР-Разград. Акифов неправилно, в нарушение на забраната по чл. 118 ал. 2 от НПК, е бил допуснат като свидетел и изслушан по делото. В служебното си качество на 11.09.2018г. той е приел сигнала на подс. Д., водил и приключил извършената полицейска проверка. На следващо място, на 07.11.2018г., заедно с разследващата по делото – мл. следовател Янкова, Акифов е подписал „Съвместен план за ОИМ и следствени действия по ДП 33/2018г. по описа на ОСО към ОП Разград“, който е бил одобрен от наблюдаващия прокурор от РП Разград (т. 4, л. 79 от ДП). Акифов е извършвал действия по разследването и допълнително възложени от следователя – с постановление от 13.11.2018г. Изпълнените от него издирвания, проучвания, справки и събраната чрез тях информация от значение за разследването са отразени в докладните записки от 13.11.2018г., 24.11.2018г., 04.01.2019г., 11.04.2019г. и 15.04.2019г., приложени в т. 4 от ДП. С оглед на изложеното, показанията на Акифов не съставляват годно гласно доказателствено средство и съставът не ги обсъжда.

2. Част от доказателствените източници, свързани с разследването на версията, зададена със сигнала на подс. Д. от 11.09.2018г., проектирана в първоначалните показания на свид. Д., а именно - писмените доказателствени средства протоколи за оглед на л.а. на свид. М. и на местността над с. Благоево, характеристичните справки за свид. М. и членовете на семейството му; писмените доказателства – протокол за доброволно предаване, заключението на СМЕ по ВД, са годно събрани и не е налице основание за тяхното изключване. Съставът ги кредитира, но отчита и ниската им доказателствена стойност спрямо актуалните параметри на предмета на доказване. От значение за изследването на промените в поведението на пострадалата, са датите и процесуалното значение на протеклите действия по разследването, което ще бъде коментирано при изводите за достоверност на показанията на свид. Д..

В тази група съставът постави и показанията на свид. Е. К.а, свързани със защитната теза на подс. Д., които кредитира само в частта за отношенията ѝ със семейството на свид. В. и подс. Д. по повод грижите, които са полагали към нейното дете. По отношение на разказаната от нея случка в показанията ѝ от 10.07.2020г. в ДП, потвърдени след прочитане в с.з., а именно как преди повече от две години тя видяла тъмночервен автомобил комби, в който била свид. Д. с двама мъже, един от които била срещала в с. Ясеновец, и проследила преместването на свид. Д. в багажника и разкопчаването на панталона на този мъж, съставът счита, че не подпомага изясняването на обстоятелствата по делото. Свидетелката посочва период „времето беше такова, че събирахме листа от земята“, но към есента на 2018г., производството по настоящото дело вече е било инициатирано от подс. Д., а твърденията за действия спрямо свид. Д. от свид. М., който е от с. Ясеновец,

са били отнесени към пролетта на 2018г.

3. Извън общите факти и обстоятелства за съвместното съжителство със свид. В., съдът не кредитира обясненията на подс. Д. от с.з. от 12.05.2021г., л. 118 и следв. За да ги изключи, при съобразяване на двойствената природа на това гласно доказателствено средство, съставът извърши задълбочена проверка, както по собствената им свързаност, безпротиворечивост и логичност, така и при съпоставка с останалите източници по отношение на контролни факти и спрямо фактите от предмета на доказване.

Твърденията му, че не е оставал насаме с Д., са опровергани от показанията на свид. Г., СТ., А., С., Н., които споделят за поддържания прекалено близък контакт между подсъдимия и пострадалата, за воденето и прибирането на детето от училище и на консултации. Свид. Н., дори посочва, че подс. Д. идвал да вземе детето преди да са свършили часовете, като обяснил, че ще го води на психолог, но свидетелката установила, че казаното от него не било вярно, тъй като консултацията била веднъж седмично след часовете. От друга страна, с оглед трудовата ангажираност на свид. В., извън задачите ѝ като социален асистент на сестра си, страдаща от детска церебрална парализа, майката не е могла да присъства през целия ден в дома си. Във връзка с раждането на двете деца от връзката им с подс. Д., както и заболяването ѝ, за състава е безспорно, че при тези отсъствия грижите за децата от първия ѝ мъж са били в ръцете на съжителя ѝ. За преживяванията си през тези периоди, подробности сочи свид. Д..

На следващо място, според подс. Д., трите деца от първия брак на жена му са живели при баща им свид. К.П.. Тези обяснения са в противоречие с показанията на свид. В., която твърди, че в гр. Гълъбово около две години са живели заедно с децата ѝ – Д., Й. и З., като само в събота и неделя те са ходили при рождения си баща, в с. Медникарово, потвърдено и от самия баща - свид. К.П..

По отношение на повдигнатите обвинения, подс. Д. не се признава за виновен, дава подробни, но непоследователни, в отделни пунктове и нелогични обяснения. Твърди, че от Д. разбрал за случилото се с Ч., видял чат в Интернет. Подали жалба след три-четири дни, защото знаели, че тя лъже. Отрича да е измислял историята с Ч. и да е подучвал Д. да говори това, което е казала. Обяснява, че психологът Т. Т. го бил и подсъдимият казал, че е насиллил Д. в колата, когато я водил при баща ѝ, за да спре той да го налага. По време на изследването с детектора не си бил взел лекарствата, от боя се напикал, без да го видят. Т. му казал да признава и че се познава с прокурора, а другият мъж казал, че се познава със съдията. Опетнена била паметта на баща му. Кълне се, че е бил обиждан и бит. Не подал сигнал за побоя, но търсил прокурора, премълчал и казал, че няма да повдига обвинения, казал на съдията, че е бил бит.

При тези обяснения, извън разумната позиция на един възрастен човек, който не вярва на казаното от дете, е подаването на сигнал за извършено спрямо същото дете сексуално насилие, допълнителното търсене и установяване на данни и подробности, добавянето на нови елементи в хода на

полицейска проверка. Няма да ѝ повярва, ако не му били гръмнали гумите, всъщност не били гръмнали, а били нарязани, като по този елемент има противоречия между казаното от него, от свид. В. и в първоначалните показания на свид. Д.. След това ходили да търсят бус в с. Ясеновец, като преди това говори за миниван, знаейки от м.11.2017г., че колата на свид. М. е л.а. Рено Шаран. По повод личните си разговори със свид. М. подс. Д. сочи, че му звъннал веднага след като отишли в училището, извикани по повод качването на свид. Д. в автомобила на свид. М.. От своя страна свид. В. твърди, че тогава тя е звъняла на свид. М.. За случката в с. Медникарово, подс. Д. сочи за свид. Д.: „Дойде и пак същите неща – опипвал я, не знам си какво правил.“. Видно от официалният документ, постановлението на РП Гълъбово от м.05.2015г., такива твърдения не са били формулирани в сигнала на свид. В.. Дълго и подробно подс. Д. разказва за проблемите, които свид. Д. е причинила, тъй като им пишели непознати хора, притеснявали ги във Фейсбук, вкл. и необяснимото: „Доколкото разбрах на Ч. жена му била писала да я осъде, че я изнасилвал.“. Всички тези неубедителни, непоследователни и нелогични обяснения установяват непълноценността на съобщените факти и обстоятелства и разкриват нестабилната вътрешна структура на целостта на разказа.

Съобразявайки липсата на процесуална стойност на показанията, дадени от подс. Д. в качеството на свидетел, както неприобщаване на обясненията му при разпита при повдигане на обвинение в ДП, не е налице възможност за съпоставяне на казаното от него пред първоинстанционния съд с други негови твърдения в хода на разследването.

При съпоставката с най-приближените до защитната позиция на подс. Д. източници, а именно показанията на майката на пострадалата – свид. Я.В., се установяват и допълнителни противоречия. Според подс. Д. повод за преместването им в с. Благоево били финансовите им трудности след операцията на свид. В.. Тя от своя страна сочи, че докато живели в Гълъбово, се получила разпрания, защото Д. се оплакала от техен съсед Ангел – М., че ѝ свалял гащите и си търкал члена, и подали жалба, но дъщеря ѝ казала, че не е вярно, след което били заплашени защо са ги били съдили, поради което се преместили в с. Благоево. В постановлението на РП Гълъбово обаче е посочено, че детето е описало сваляне на панталона до коленете от страна М., което не може да се квалифицира като блудство. Прокурорът е отказал образуване на ДП по сигнала на свид. В., респ. „съдене“ на Митев не е имало, опровергаващо и съмнението за отпращане на заплахи към семейството им по тази причина.

След като записали децата на училище в с. Ломци, според свид. В. през нощите звънели телефони, обиждали нея и подсъдимия за поведението на Д., че била развалила семейство. Получили обаждане от класната за това, че зелен „Шаран“ бил взел Д., помислили че е отвлечена, но когато отишли в училище я видели, че се е върнала. Научили че човекът е Ч. и свид. В. взела телефонния номер от свид. Д. и му звъннала и се скарала, че дъщеря ѝ е малка. В тази част подс. Д. добавя друг елемент, че преди да отидат в училището, свид. В. се карала с чужди хора, близки на приятеля на свид. Д. –

Б., викала „Чакайте, какво става, защо ми откраднахте момичето?“.

Свид. В. съобщава, че дъщеря ѝ много пъти я е лъгала, не споделяла с нея. Твърди, че Д. била обвинила баща си, К., че я ударил с кол в кръста и „честността ѝ паднала“. Разбрала от майка си, че нещо се е случило с Д. и когато я притиснала, тя заплакала и ѝ казала че на поляната са искали да я изнасилват, че я ударили с камък и тя паднала, че Ч. си свършил работата, а друго момче я защитавало. Свид. В. не повярвала напълно, но подс. Д. я накарал да подадат жалба. Като отново, напълно необяснимо е, сигнализирането на органите на полицията, при положение, че не се вярва на казаното от детето.

Свид. В. споделя за разговори с дъщеря си, при които свид. Д. я попитала защо не вярва на нея, а на подсъдимия, като разказала, че всичко, в което го е обвинила е вярно. Дъщеря ѝ била споделила и с приятеля си – Д., с когото избягала от дома, в който е настанена, който в разговор казал на свид. В., че Д. му казала за Ч. и С., после казала, че не е вярно. Свид. В. съобщава за дъщеря си: „Тя един път така каже, един път така каже, на кое да вярваш.“. Обобщава, че Д. не се страхува от „чичо“ си – подс. Д., не иска да живее повече в дома. Очевидно, и правилно отчетено от първоинстанционния съд, е желанието, изразявайки собствено недоверие в казаното от детето, както свид. В., така и подс. Д., да внесат съмнение в отправените от свид. Д. конкретни обвинения спрямо втория ѝ баща.

За повлияването на свид. В. от линията на защита на подс. Д., обективни данни се съдържат в социален доклад №СЛ/Д-РР/759-039/18.01.2022г., представен пред въззивната инстанция от ДСП Разград. Видно от него, на 26.08.2019г., свид. В. депозирала заявление до директора на ДСП Разград, в което сочи, че желае да полага грижи за детето след изтичане на срока за настаняването ѝ в КЦД с. Балван. При извършените проверки било установено, че майката е склонна да изисква от момичето да оттегли обвиненията си с цел икономическото оцеляване на семейството и силната зависимост от подс. Д.. Склонна е да приеме версията му за невинност и смята, че момичето целенасочено го е обвинило. Тъй като не били настъпили промени в обстоятелствата, детето е било настанено в ЦНСТДБУ Разград. На 02.07.2020г. майката отново подала заявление и бил стартиран процес по реинтеграция на детето в семейството. При среща на 12.01.2021г. на социален работник с майката и свид. Д. било установено, че свид. В. живее заедно с подс. Д., а в техния дом е и непълнолетният приятел на свид. Д., поставящо в риск девойката от извършване на ново насилие спрямо нея и от незаконно съвместно съжителство с непълнолетно лице от мъжки пол в дома на майка ѝ. ОЗД при ДСП Разград счел, че в интерес на детето е продължаване на мярката за настаняването му в ЦНСТДБУ, потвърдено и от РС Разград с Решение № 106/11.03.2021г.

Друг пример за актуалното към първоинстанционното производство желание на майката да подтикне свид. Д. към промяна в позицията ѝ, е написаната с участието на свид. В. молба до съда, подадена на 09.02.2021г., от името на свид. Д., подписана и от двете, след проведеното с.з. Записано от името на пострадалата е, че не иска да бъде разпитвана в синя стая, че

психолозите я притискат и ѝ казват да говори срещу чичо си, защото ще я държат до 18г. в дома, че не се страхува от него и иска да се прибере при семейството си. Доверила се на приятеля си и вуйчо си, които иска да бъдат разпитани по делото. В с.з. на 12.05.2021г. свид. Д. съобщава, че тази молба е написана от майка ѝ и вуйчо ѝ, че не е вярно, че не иска да дава показания в синя стая, а напротив – иска.

С оглед на изложеното, съдът установява съзвучие между процесуалните и житейски интереси на подс. Д. и свид. В., майка на общите им две деца. Анализът налага извод, че проявените между твърденията им противоречия разколебават доказателствената им стойност. Отчетени са и различията между казаното от тях и показанията на свидетелите - учители и психолог, и официалните книжа – постановление на РП Гълъбово и социален доклад, изготвени след различни проверки в обсега на компетентността на съответните органи. Като специфика на семейната среда на пострадалата, експертите от комплексната СППЕ са отчели примитивни манипулативни модели – лъжа, интерпретиране на фактите така, че да се постигне облага, допълнително внасящо съмнение в достоверността на гласните доказателства, представени от подсъдимия и майката на пострадалата. Тенденциозност и преднамереност се отчитат едновременно в двете направления - подкрепа на тезата за невинността на подсъдимия и внушаването на недоверие към свид. Д..

Показанията на свид. В. съдът цени в частите, разкриващи семейната среда в нейно присъствие, ангажиментите ѝ около децата, работата. Важни факти, съобщени от свидетелката, подкрепени и писмени доказателства за раждането на децата, са относимите към хронологията на запознанството им с подсъдимия, заживяването заедно, наемането на квартира в Гълъбово, преместването в с. Благоево. Тези данни разкриват началото и времевите параметри на посегателствата от подс. Д. спрямо детето, започнали от м.06.2014г., почти едновременно със съвместния им семеен живот.

Като достоверни съдът оцени и показанията на свид. В. относно забелязаните от нея промени в поведението на дъщеря ѝ през лятото на 2018г. Страхът, затварянето, бълнуването на пострадалата са били възприети и коментирани в семейната среда. Споделянето от свид. Д. на баба ѝ, че е била изнасилена, е създавало повод за напрежение, което подс. Д. съзнателно пренасочил към свид. М., налагайки на детето да повтаря това. Зададена била посока към познатия от инцидента през м.11.2017г., с чиито данни подс. Д. разполагал още тогава – имена, телефон, адрес, видно от показанията на свид. А. и С., както и докладната записка от полицейския служител, провел разговор с ръководството на училището и самия подсъдим. По този начин подс. Д. укрив истината за своите действия и публично демонстрирал загрижеността си като родител на пострадалата, продължавайки да я следи и в училище, и при психолога, и при участието ѝ във воденото наказателно производство – „каза да не се изпускам и да повтарям, че Ч. е виновен.“ – т. 2, л. 40 от ДП, показания на свид. Д. от 19.07.2019г. С тези твърдения била запозната и свид. В., от една страна невярваща на детето, но от друга - също повтаряща версията, измислена от подсъдимия, съответстваща на

обективните промени в поведението на дъщеря ѝ.

4. При отчитане на възражението на защитника на подсъдимия, че полиграфското изследване не присъства в нито един раздел на НПК като метод и средства за събиране на доказателства, поради което и експертизата с извършено такова спрямо свидетеля Д., към онзи процесуален момент не следва да бъде ценена като годно доказателство, при обсъждане на доказателствата, първоинстанционният съд изключил от анализа на доказателствените източници проведеното на досъдебното производство полиграфско изследване, като способ, който не е предвиден в НПК.

Според настоящия състав на въззивната инстанция, становището, залегнало в мотивите на присъдата, би могло да се подкрепи, само ако по делото е било приобщено самостоятелно изследване с детектор на лъжата. В този смисъл са Определение от 29.04.2015 г. на ВКС по н. д. № 98/2015 г., III н. о., Решение № 443 от 5.11.2010 г. на ВКС по н. д. № 450/2010 г., III н. о., Решение № 244 от 12.12.2016 г. на ВКС по н. д. № 1029/2016 г., I н. о.; Решение № 210 от 18.11.2019 г. на ВКС по н. д. № 746/2019 г., I н. о.; Решение № 220 от 2.01.2019 г. на ВКС по н. д. № 1062/2018 г., III н. о. В Решение № 97 от 15.08.2019 г. по н. д. № 380/2019 г., н. к., III н. о. на ВКС е посочено: „Този метод не може да бъде използван като сигурен източник на доказателства и не способства за попълване на наказателното дело с достоверни фактически данни за изясняване на обстоятелствата, включени в предмета на доказване.“. Провеждането и резултати от подобно изследване неведнъж са били поставени и на вниманието на ЕСПЧ с оплаквания, отнесени към нарушения на чл. 6 от ЕКПЧ. В решението по делото BRAGADIREANU v. ROMANIA, application no. 22088/04, окончателно от 06/03/2008, пар. 102, Съдът коментира, че дори да се приеме, че жалбоподателят не е бил представляван от защитника си по време на изследването му с детектор на лъжата, и не е упражнил вътрешното средство за защита по това оплакване, неговото осъждане не е основано единствено на това доказателство, поради което това обстоятелство не е достатъчно да се приеме нарушение на чл. 6 от ЕКПЧ.

Съставът отчита, че нито една криминалистична експертиза не е описана в НПК като отделен вид с оглед конкретните обекти на изследване. От позицията на съдебната практика по процесуалния закон, експертизата не е доказателство или доказателствено средство, а способ за събиране и проверка на доказателства, като с оглед поставените задачи, експертът подбира съответните експериментални изследвания, методика, извършва опити и съпоставки. В доктрината по криминалистика (напр. Курс по криминалистика, том 2, Методология на криминалистическото познание, автор проф. Й. Кунчев, изд. 2021г. от изд. Сиела, стр. 366 и следв.) се приема, че полиграфското изследване се основава на страха на изследваното лице от разобличаване на неговата лъжа, предизвикващ различни реакции в организма, които се отчитат от полиграфа и се отразяват в полиграма. Възприето е, че чрез това изследване се осъществява процес на диференциация в случаи, когато има множество предполагаеми извършители и води до стесняване на кръга им и насочване към една от разследваните

версии. Подобно изследване може да има доказателствено значение, когато се провежда под формата на полиграфска експертиза или полиграфският тест е част от психологична експертиза, както в настоящото наказателно производство и в това по, което е било произнесено Решение № 95 от 22.03.2010 г. на ВКС по н. д. № 749/2009 г., I н. о., НК.

Експертизата е била възложена на вещото лице Т.Б. Т., включено като „психолог; работа с полиграф“ в списъка на специалистите, утвърдени за вещи лица за съдебния район на Окръжен съд - Враца и Административен съд, актуализиран и към периода на провеждане на съдебното заседание пред РОС.

Процесуалният факт, че към 02.05.2019г. подс. Д. е имал качеството на свидетел, не може да бъде противопоставен на изследване на личността му, тъй като тя запазва спецификите си, независимо от процесуалното му участие. Към онзи момент по делото не е имало обвинени лица. Както свид. М., така и подс. Д. са имали правата и задълженията на свидетели по делото.

След като е бил поканен от разследващите, подсъдимият се е явил и е изразил съгласие да бъде тестван на детектора, доброволно участвал в изследването. Вещото лице в хода на съдебното следствие по повод обясненията на подсъдимия, че е бил заплашван и бит, разяснява, че при проява на насилие изследването не би могло да се проведе и би било опорочено. Констатациите по заключението са били изцяло съобразени с информацията, съобщена от подсъдимия за това, което се е случило с него като малък, обясняващо в голяма степен и случващото се в момента.

За свид. Ч. М., изследван от психолога по-рано, било установено, че преживява обида, затова, че името му е опетнено с нещо, което не е извършил. Притесненията му били насочени към проблеми с НАП, но към ситуацията по делото и жертвата демонстрирал индиферентност.

Участието в изследването е било доброволно, по един и същ начин с всеки от двамата свидетели. Безспорно, в хода на беседата с психолога, подс. Д. е направил признание за нееднократно извършено спрямо доведената му дъщеря сексуално насилие, но предвид извънпроцесуалния характер на казаното от него, това признание не може да бъде включено в обсега на доказателствата, кредитирани от съда, по арг. и на Решение № 216 от 1.02.2017 г. на ВКС по н. д. № 924/2016 г., II н. о.

Към момента, в който е бил поканен да участва в изследването, свидетелят тогава Д. не е имал защитник, но това обстоятелство не изключва провеждането на експертното изследване. По друг повод, в Решение № 60244 от 9.02.2022 г. на ВКС по н. д. № 950/2021 г., I н. о., приема „Не може да бъде споделено и оплакването, че е нарушено правото на защита на подсъдимия И. като са осъществени действия по разследването (взета е проба от урината) в отсъствие на неговия защитник. Видно от материалите по делото обсъжданата проба е предадена с протокол за доброволно предаване, като това е осъществено доброволно от И., което е и основание да се прецени, че отсъствието на неговия защитник при осъществяване на това фактическо действие не може да бъде преценено като процесуално нарушение.“.

Съставът прецени, че не следва да се пренебрегва значението на СПЕ, при която е използван обсъжданият тест и още защото, то е обвързано и от констатациите на допълнителната комплексна СППЕ по отношение на пострадалата. Видно от разясненията на вещите лица в с.з. на 29.09.2021г., изследването на личността на подсъдимия разкрива белези на малтретиращ родител – фрустриране, малтретиране в собственото си детство, които на базата на защитна стратегия – „идентификация с агресора“, в собственото си поведение като възрастни също се превръщат в насилници. По този начин заключенията на различни психологични експертизи взаимно подкрепят констатациите, изведени от различни вещи лица, изградени на основата на знанията, опита и компетентността им, по отношение на насрещни обекти на изследване, което убеждава състава във верността на постигнатите при психологическото изследване на подс. Д. на 03.05.2019г. крайни отговори.

5 . Показанията на пострадалата свид. Д. са били задълбочено изследвани от първоинстанционния съд. Счетено е, че показанията, дадени в ДП на 03.05.2019 г. и на 19.07.2019 г. (в синя стая), както и тези дадени в хода на съдебното следствие на 26.05.2021г. (в синя стая), са в ярко противоречие с първоначалните показания от ДП на 06.11.2018 г., 13.11.2018 г. и на 18.12.2018 г. В мотивите на съда е отбелязано, че в първоначалните си показания Д. сочи за извършено спрямо нея престъпление на 16/17.04.2018 г. с извършител свид. Ч. М., заедно с още един непознат за нея мъж, в присъствието на трети непознат, и ги е преценил като изолирани, нелогични, без никаква опора в останалия доказателствен материал.

А)Без на този етап да се обсъждат решаващите факти, довели до първоначалните твърдения на свид. Д., съставът отчете съществените разминавания по отношение на времето на извършване на заявеното сексуално насилие. При преглед от лекар от 11.09.2018г., т. 1, л. 23 от ДП, е било посочено, че е била изнасилена на 06.03.2018г. В разпитите от 06. и 13.11.2018г. тя твърди, че се е случило на 16-17.04.2018г., а в този от 18.12.2018г. – сочи, че било студено, объркана е за времето, когато се е случило, но след като през пролетта на 2018г. са й взели нова карта за телефона, никой не я е притеснявал по телефона. Показанията от 18.12.2018г. разкриват, че след „изнасилството“ Ч. я заплашвал по телефона, че ще се случи нещо лошо на нея и на семейството ѝ, но изключват хронологията по предходните два разпита, според която след случката през м.11.2017г. Ч. я притеснявал, на 16-17.04.2018г. тръгнала след непознат мъж, който я отвел до Ч. и последвало изнасилване от двамата, а седмица по-късно, през нощта отново отишла с Ч., отвели я с колата до същото място, третият я ударил, тя избягала, след това ударила с камък по главата Ч., продължила да бяга, видяла спрян наблизо бял бус, и след като се прибрала, те спрели да я търсят. Въпреки тези разлики, твърденията, че свид. Ч. М. я е изнасилвал са били без промяна. Тези показания са били събрани, но задълбочено проверявани в хода на разследването, видно от постановленията на водещия разследването, възлагащи на служители на полицията допълнителни действия по разследването. Твърденията на свид. Д. не са били счетени за източник на достатъчно доказателства за повдигане на обвинение спрямо свид. М..

Процесуалният обрат настъпил в резултат на планираното психологическо изследване спрямо свид. М. (т. 1, л. 60 и л. 62 от ДП), проведено на 02.05.2019г.

Показанията на свид. Д., депозиран в по-нататъшния ход на разследването, разкриват друг автор, обстановка и различна продължителност на понесеното от нея сексуално насилие (сходно процесуално развитие е коментирано в Решение № 84 от 15.03.2013 г. по н. д. № 1977/2012 г., н. к., II н. о.). Дадените на 03.05.2019 г. показания, Д. потвърдила в показанията си в “синя стая“ на 19.07.2019 г. пред разследващия, с участието на педагог, социален работник и защитника на подсъдимия. В тези си показания Д. сочи, че подсъдимият искал от нея да твърди, че Ч. я е изнасилвал, за да не влезе той в затвора. В този смисъл са и показанията в хода на съдебното следствие, при разпита ѝ в “синя стая“.

Б) По отношение на личността, годностите и нагласите ѝ по делото са били назначени 4 експертизи. Проведените интервюта на детето са съпътствали извършените с нейно участие процесуално-следствени действия.

При проверка на показанията на свид. Д., депозиран към момента на съдебното следствие, съставът на съда съобрази и констатациите на първото комплексно освидетелстване на детето, проведено на 12.11.2018г., попадащо между разпитите ѝ в хода на ДП от 06.11.2018г. и от 13.11.2018г. Тогава, използваните проективни методики са установили незряла, по детски функционираща личност и силна емоционална реакция по темата „семейство“, наличие на фрустрация, свързана с отношения в семейството, натрупан гняв към някой от родителите. Вещите лица са установили депресивни преживявания, свързани с дома и семейството, тъга и потискане на емоциите. Личността на свидетелката е изпитвала несигурност, безпомощност, остра потребност от подкрепа. На следващо място, експертите са установили данни за наличие на изнасилване, при физическо и психическо насилие, обусловило преживяване на редица негативни чувства, водещо от които е страхът. Посочено е, че предвид ниската възраст, социалната и личностова незрялост у свид. Д. са налице ограничени критични способности и задръжки, поради което поведението ѝ може да се оцени като подчинително. „Детето с присъщата си наивност е създавало отделна емоционална връзка с насилника основана на страх и подчинение.... Детето е травмирано от преживяното насилие.“. С оглед на изложеното, при първото експертно изследване на личността са забелязани три основни обективно съществуващи у пострадалата белега за достоверността на показанията, описващи действията на подс. Д. спрямо нея, а именно: тежки емоционални преживявания в семейството, вкл. гняв към родител, категоричност за преживяване на изнасилване и връзка на страх и подчинение спрямо насилника. Косвено, тези констатации на вещите лица подкрепят съобщеното от детето, че насилникът е вторият ѝ баща, от когото тя се страхува и му се подчинява, вкл. и за изграждане на невярната информация, по която е започнало и първоначално било водено разследването.

Следващ преглед на свид. Д. от същите вещи лица бил проведен на 11.03.2019г. по повод назначената комплексна СППЕ, която да даде отговор

дали тя е склонна към интерпретиране на истината по фактите и обстоятелствата, съобщени в показанията ѝ. В този период, на 01.03.2019г. свид. Д. участвала в огледа на местопроизшествие, за да покаже мястото, на което била отведена и изнасилена. През м.03.2019г. психологът на детето, свид. СТ. преценила, че има нещо анормално в отношенията между детето и съжителя на майката, и уведомила Отдела „Закрила на детето“, като на 15.03.2019г. учители и специалисти коментирали съмненията си за преживяното от свид. Д. сексуално насилие.

При прегледа на 11.03.2019г. вещите лица са отчетели многократното споменаване от пострадалата, че е заплашвана и се страхува, като са поставили акцент, че преживяното събитие е травмиращо, свързано с чувството на безсилие, произтичащо от обстоятелства, които свид. Д. не може да контролира. Не са извели данни за изразена склонност към лъжа и фантазиране.

При отчитане на процесуалната хронология, налагаща извършването на различни действия с участието на пострадалото дете, протичащите паралелни процеси на изграждане на доверие с класната ръководителка и психоложката си, а от друга страна настояването от подсъдимия да се повтаря, че Ч. е виновен, съставът установява, че към момента на второто освидетелстване свид. Д. е била подложена на силно напрежение.

Известни са проучвания, че при малките деца измислените спомени са по-последователни отколкото истинните, както и че свидетелите могат да бъдат обучени как да представят неистинни показания, които да отговарят на психологическите критерии за кредитбилност. („Свидетелите очевидци в наказателното производство в светлината на съвременните постижения на психологията и криминалистиката“, З.К., изд. Сиела, София, 2019, стр. 345 и следв.). Данните по делото установяват, че свид. Д. е била действително обучена на елементите по първоначалния ѝ разказ, наблюдавана и проверявана от подс. Д. да не се отклонява от тях. Изследвайки показанията ѝ до този момент, вещите лица не са установили показатели за фалшиви или погрешни обвинения. С помощта на коментираната първа допълнителна комплексна СППЕ е било установено само, че тя като личност не е склонна към лъжа и фантазиране, но не и, че под влияние на авторитети и заплахите им не би твърдяла неистина.

При изслушване на това заключение, в разясненията в хода на съдебното следствие е било посочено, че профилът е на дете, преживяло насилие, при което усещането за защитена и подкрепяща среда отсъства. В чисто житейски план, опорите на такова дете са много лабилни и несигурни, а споделянето на някаква психотравма може да се отложи поради страх и натрупан във времето гняв. Вещите лица не изключват насилието спрямо свид. Д. да е дългогодишно, като деформациите в характера са много по-силни при рецидиви. По този начин, независимо от съдържанието на разказа на пострадалата към онзи процесуален момент, експертите са установили преживяно насилие, възможно да е било дългогодишно, както и отсъствие на данни личността да има изразени склонности към лъжа и фантазиране. Извлича се аргумент за привнасяне на твърдяните от пострадалата факти по

волята на подс. Д., имащ силно въздействие върху детето.

След проведена психологическа беседа на 03.05.2019г., в заключението на възложената му СПЕ в.л. Т. формулира изводи, че показанията на свид. Д. са достоверни при описанието на травмата от преживяното сексуално насилие, за разлика от показанията до 02.05.2019г., които не са достоверни в частта на описаните фактическите обстоятелства, време и действия на мъже, посочени от нея като извършители. Описано е поведението на детето в хода на психологическата беседа, емоционалното отреагиране и вентилиране на таените с години емоции. Пресъздадено е съдържанието на конкретните заплахи, отправяни от подс. Д., принудата да разкаже, че е била изнасилена от свид. М., възпроизведени и в последващите й показания като свидетел. В хода на съдебното следствие, психологът в.л. Т. Т., разяснява, че с оглед на опита, когато в семейството спрямо деца е извършено насилие от авторитетна фигура, най-вероятно след заплахата, те могат да посочат друг човек като извършител. По отношение на свид. Д., той пояснява, че предвид средата, в която е израсла, е възможно да лъже и изопачава истината, спрямо преценката на детската си психика, за да бъде по-добре защитена, което не изключва в този случай да казва истината – че е преживяла тези събития и спрямо нея е имало въздействие, за да не се разбере обективната истина, което според него, предвид субкултурата на тези хора, продължава и към момента.

По назначената в съдебното следствие допълнителна комплексна СППЕ, при запознаване с всички събрани по делото доказателства, и след интервю и допълнително изследване на 03.07.2021г., вещите лица са установили у свид. Д. индикации на повишено безпокойство, тревожност, обърканост на чувствата, депресивни преживявания, свързани с дома и семейството, тъга и потискане на емоциите. Личността й изпитва несигурност, безпомощност, остра потребност от подкрепа, недоразвитие на волята, което я прави зависима и подвластна на мнението на околните. Поради ниската възраст, в която се е случва травмиращото събитие, детето го оценява като болезнено и увреждащо, но няма ресурс да изгради защитна позиция и да сподели в търсене на защита. Едва по-късно, с натрупване на житейски опит, паралелно с фрустриращите фактори в семейството, гневните преживявания се натрупват до степен детето да сподели с фигура извън обичайното й функциониране – класния ръководител. За познанието в сексуалната област, като един от най-трудно протичащите процеси за младата личност, от значение са самооценката и социализацията, които в случая са незрели и недоразвити. Отношенията с подсъдимия са били съпътствани с авторитет и зависимост, сексуалното насилие е било съпроводено със заплахи и манипулиране на детето. Експертите са отделили внимание на спецификите за семейната среда, ролята на всеки от възрастните и на свид. Д.. Посочили са, че в средата, заобикаляща момичето, в поведението на обгрижващите я обичайно се използват примитивни манипулативни модели, които при отчитане на собствените й снижени критични способности и задръжки и ниска самооценка, са формирали склонност за интерпретиране на фактите, съобразно желанията на подсъдимия и майка й. Установено е, че при извършваните сексуални действия, свид. Д. е изпитвала силни чувства на

срам, допълнен от безсилие, водещи до страх, тревожност и безпомощност до степен, че момичето са примирява с този акт на насилие, изпитвайки по-голям ужас – да не развали семейството, че майка ѝ няма да ѝ повярва, че ще бъде изведена от семейството. Поставен е акцент върху констатацията, че при продължаване във времето на инцестното поведение, момичето става все по-объркано, смутено и уплашено, съответстващо при съпоставка с гласните източници на данните, че през 2018г. в поведението на свид. Д. са настъпили промени, пазела се с нож и кол, бълнувала вечер, отсъствала от училище. Според експертите, реакцията на сексуално малтретираните деца в голяма степен зависи от поддръжката, която биха получили след разкриване на случилото се, каквато подкрепа свид. Д. не е срещала. Идентифицираната склонност към интерпретиране на фактите е изцяло защитна, повлияна от авторитетните обгрижващи я възрастни, от моделите на средата, но не променяща факта на преживяно сексуално насилие.

Така, след поредното специализирано изследване на свид. Д., вещите лица отново са установили преживявания на травмиращо сексуално насилие, настъпило в ниска възраст, продължило няколко години, подчинително поведение от страна на пострадалата спрямо насилника, силни чувства на срам, безсилие и страх. В тези елементи всички експертни заключения са единни и безпротиворечиви. Влиянието на субкултурата и на желанията на авторитетните възрастни около свид. Д. са в основата на защитната склонност към интерпретиране на фактите. Според вещите лица данните от делото и обясненията на пострадалата за инкриминираното поведение в цялост са хронологични и логични на ситуацията и психо-емоционалното ѝ състояние. Наличието на известни противоречиви факти е в резултат на ниската възраст, незрелостта на личността и самооценката, неефективната идентификация, субкултурата, negliжиращото семейство и множеството стресови фактори, водещо до подчинително поведение и зависимост от близките, които обича.

Възразява се от защитата, че при изготвяне на последното заключение по допълнителната комплексна СППЕ, използваната проективна методика ТАТ – тематично аперцептивен тест, не е установила у пострадалата следи от травматична реакция от инцеста. Видно от протокола на с.з. от 29.09.2021г., вещите лица са отговорили на поставените от защитника въпроси. Посочили са, че в стремежа да съхрани интегритета и психическата си цялост, личността потиска травматичните си чувства и преживявания, и психиката е непредвидима, особено за силните преживявания и чувства. Използваната от тях методика, като подпомагащо изследването средство, е приложена известно време след случилото се и спрямо порасналото момиче. Създавайки разказ по картините, свид. Д. е разкрила свои преживявания и в картината, пресъздаваща проекция на травма, е видяла разтревожено момиче, което е само в къщи и се страхува, че непознати лица ще влязат и нещо могат да направят, което вещото лице Костова сочи като проекция на травма. Подчертано е несамостоятелното значение на тази методика, която е само част от използваните тестови методики, какъвто е и личностовият въпросник, по който се установени високи скали на депресивност, стеснителност, откритост и емоционална лабилност, отразено в констативната част на

допълнителната експертиза.

В мотивите към присъдата си, първоинстанционният съд, съобразявайки тезата на защитата за недостоверност на показанията на свид. Д. и останалите доказателствени източници, кредитирал заключението на вещите лица по назначената в хода на съдебното следствие допълнителна комплексна съдебно-психиатрична и психологическа експертиза. Съобразявайки обвързаността на заключенията на четирите психологични изследвания, три от които в рамките на комплексни СППЕ, съставът на въззивната инстанция кредитира констатациите им по отношение на личностните характеристики на свид. Д., процесите, протичащи в нея под влиянието на обкръжаващата я среда и травмиращото, продължило с години, сексуално насилие, защитите, които психически са предпазили личността ѝ. Не са налице взаимноизключващи се изводи от експертните заключения, напротив, налице е синхронност, последователно разгръщане, добавяне, многоаспектно и цялостно изследване. В четирите заключения е прието, че свид. Д. има свидетелска годност, обективира профил на дете, преживяло насилие, и личностови защити спрямо въздействието срещу нея, насочено включително и към укриване на действително случилото се. Установени са факторите, водещи до незначителните противоречия в показанията на пострадалата, проследени са връзките и обратите в отношението ѝ към споделянето в хода на разследването. Специализираният поглед към материалите по делото, проектиран от заключението на СПЕ, изготвено от в.л. Т., и допълнителното заключение на комплексната СППЕ от в.л. Борисова и Костова, подкрепя показанията на пострадалата, в които тя сочи като извършител на престъпленията именно подсъдимия Д..

В) След като установи вътрешната последователност в показанията, депозираните по делото след 02.05.2019г., отсъствието на склонност към лъжа и фантазиране у пострадалата, както и изградените от нея личностни защити, съставът подходи към проверката на твърденията ѝ чрез съпоставка с другите доказателствени източници.

Свид. Г.Ст., психолог в сдружение „Жанета“ ЦОП Разград, в показанията си сочи, че пострадалата била насочена от Отдел „Закрила на детето“ към тях по повод сигнал за сексуално насилие от трима души, непознати за нея. Не споделяла много, давала противоречива информация. На по-късен етап съобщила, че е тормозена психически от съжителят на майка ѝ, който в отсъствието на майката я нагрубявал и обиждал, обвинявал я, че тя е причината за това сексуално насилие. Съжителят на майката водел детето обичайно, притеснявал я по телефона кога ще приключат, майката също звъняла. В хода на съдебното следствие са били приобщени по показанията от ДП и свидетелката е заявила, че ги поддържа. В хода на консултациите, детето отричало, че „чичо“ ѝ посяга, но и споделяло, че когато иска пари, трябва да му се отблагодари с целувка или секс. Поради съмненията за аномалност между детето и съжителят на майката, именно свид. СТ. е инициирала срещата в ОЗД на 15.03.2019г., където са били обсъждани следващите действия и наблюдение спрямо детето с цел адекватната му защита. С нея свид. Д. е споделила и идеята на подс. Д. да правят порно-клип.

Данни за съмнителното поведение на подсъдимия спрямо пострадалата, изразяващо се в прекомерна загриженост, се съдържат в показанията на свидетелката Г.Г. – класен ръководител на пострадалата в ПГССХВТ “Ангел Кънчев“ гр. Разград и в показанията на свидетелката В.Н. - директор на същото училище. Свид. Н. е била изненадана от поисканото от подсъдимия преглеждане на камерите в училище от етаж, на който не се водят занятия и то от почивен ден, хванала го е в лъжливи твърдения по повод вземането на детето преди приключване на занятията. Всичко това, заедно с честите отсъствия на пострадалата от училище допълнително пораждат съмнения за упражнено спрямо Д. сексуално насилие.

Показанията на свидетелите А.А., А. С. и Е.Б. изясняват обстоятелствата свързани с познанството между пострадалата и свидетеля Ч. М..

В показанията си свид. Е.Б. - съученичка на пострадалата в училището в с. Ломци сочи, че Д. ѝ споделила веднъж, че вторият ѝ баща я бил изнасилил, а когато се скарали след 16.11.2017г. и тя ѝ казала, че ще разкаже за това, което ѝ казала за изнасилването от втория ѝ баща, Д. ѝ казала, че това не било вярно.

На тази доказателствена основа, съставът установи, че пострадалото дете е имало желание да сподели извън семейната среда за преживяваното насилие и го е сторила пред свид. Басриева. Причините по-късно да оттегли думите си, са констатирани във второто допълнение към КСППЕ.

С оглед израстването на свид. Д., съпътствано със сексуалните действия и еднотипните заплахи, отправени от подс. Д., изпитваният страх и срам, тя все повече е потискала желанието си да разкрие истината. Видно е обаче, че белезите на травмата са били забелязани от специалистите, обучени за работа с деца – педагози и психолог. Обективните сигнали, излъчвани от детето, придружени от неестественото поведение на подсъдимия са дали ясен ориентир и са предизвикали професионалното наблюдение. Свид. Г., като класен ръководител, и свид. СТ., в качеството на натоварен със случая психолог, са определили нежеланието на детето да споделя, отклоняването на конкретните отговори и отричането, като тревожни данни и в тази част показанията им съдържат преки доказателства за нейното състояние. Нещо повече, те са изразили публично своите съмнения и за насилника на това дете пред ОЗД. При продължаващите консултации свид. Д. е споделяла все повече за случващото се в дома ѝ докато на 02.05.2019г. пред психолога в.л. Т. е съобщила цялата истина.

С оглед на изложеното съставът счита, че показанията на свид. Г., СТ., Н. са в синхрон с показанията на свид. Д. и косвено подкрепят установеното за авторството на деянията от подс. Д.. Като производни по този пункт, съдът прецени показанията на свид. Басриева, възпроизвеждащи споделеното от свид. Д., че е изнасилена от втория си баща. Посочените източници съставът оцени като напълно неутрални към която и да е от страните по делото, обективно и последователно пресъздаващи собствените си впечатления за личността и поведението на детето. Съдът кредитира и изложеното в

социалния доклад, депозиран пред въззивната инстанция, описващ действията на компетентните социални органи, съпътстващи воденото наказателно производство, при отчитане на насоката им изцяло към закрилата на пострадалото дете.

В хода на съдебното следствие, към 26.05.2021г. непълнолетната свид. Д. е следвало да разкаже събития, отстоящи назад към м.06.2014г., когато е навършила 10 годишна възраст. Проучвания („Свидетелите очевидци в наказателното производство в светлината на съвременните постижения на психологията и криминалистиката“, З.К., изд. Сиела, София, 2019, стр. 322 и следв.), доказват, че децата проявяват по-добра памет за емоционално натоварените събития, като при емоционално преживявания паметта им е по-добра за същността и централните елементи на събитието, отколкото за периферните детайли. Такъв е случаят и с пострадалата Д.. Силната емоционалност на личността ѝ позволява тя да възпроизведе последователно, логически свързано и убедително основните елементи на психотравмиращото начало на дейността на подсъдимия, както и непрекъснатата поредица от сексуални и блудствени отношения след това, достигащи до м. 09.2018г. Разбираемо е, че при установената по делото продължителност, не е възможно тя да си спомня дати, време в денонощието и конкретна обстановка, при които да е била жертва на действията на подсъдимия. Напротив, съобщаването на точни данни, при отчитане на възрастта и начина ѝ на живот, би било неестествено и би дало повод за съмнения в достоверността на подобен разказ. Правдоподобно е обаче, свързването на нейните спомени с определени събития в семейната среда – нанасянето в квартирата в Гълъбово, раждането на брат ѝ С., преместването в с. Благоево. За тези конкретни времеви факти съдът установи обвързаност на показанията на свид. Д. с тези на свид. В., данните от НБД, характеристикната справка за подсъдимия. Важен детайл в показанията на свид. Д. е направеното съотношение между действията на подс. Д. спрямо нея с начало м.06.2014г., като предхождащи запознанството ѝ с „М.“ от с. Медникарово – по време на Великденските празници през 2015г. (т. 2, л. 113 от ДП, Постановление за отказ да се образува ДП от 12.05.2015г. от прокурор в РП гр. Гълъбово). Включените в обвинението времеви и пространствени граници са достатъчни за предоставянето на възможност на подсъдимия да се защити по фактите, въпреки липсата на прецизна индивидуализация, арг. в този смисъл може да се извлече и от Решение № 97 от 15.08.2019 г. по н. д. № 380/2019 г., н. к., III н. о. на ВКС.

По отношение на съобщеното от свид. Д., че сексуални действия са били осъществявани от подс. Д. пряко волята ѝ и след отпращане на заплахи и в автомобила му, съставът счете, че и в тази част показанията са логични, последователни и убедителни, в съответствие с доказателствата за воденето и връщането на детето от училище, като възприе тези фактически положения при детайлизирането на фактическата обстановка. Подобни обстоятелства са разкрити от подсъдимия в хода на проведената психологична беседа по повод изготвянето на СПЕ, но съдът няма право да ги обсъжда поради липсата на статут на гласни доказателствени средства на изложените тогава признания.

Като преломен момент в отношението на подсъдимия Д. спрямо пострадалата следва да се приеме месец септември 2018 г. От една страна на 11.09.2018 г. подсъдимият подал сигнал в полицията, че Д. била изнасилена. От друга страна, свид. Д. сочи, че подсъдимият не е упражнявал спрямо нея сексуално насилие след септември месец 2018г. Този заявен от нея факт подкрепя извод за добросъвестността ѝ, независимо от качеството на пострадалата. Ако лъжеше, тя нямаше да твърди, че след като е изпълнила желанието на подс. Д. да посочи свид. М., към м.09.2018г. подсъдимият е преустановил сексуалното насилие спрямо нея. Такъв контролен, спрямо истинността на показанията ѝ, факт е и съобщеното от пострадалата, че подсъдимият я е ударил само след първия сексуален акт, а след това само е замахвал, но не я е удрял. В случай, че пострадалата е водена само от лични мотиви и тенденциозно набеждава подс. Д. в нещо, което той не е извършил, не се открива логична причина за такова лимитиране на упражнената спрямо нея сила.

В пренията по същество пред въззивната инстанция защитникът аргументира, че на твърденията на свид. Д. не следва да се вярва, както не са ѝ повярвали в ДП, довело до спорове относно подсъдността.

Уточнява се от процесуалните книжа, че на 03.05.2019г. прокурор от РП Разград, преценявайки доказателствата по делото, вкл. показанията на свид. Д., счел че се касае за деяние по чл. 152 ал. 4 т. 2 от НК, което на основание чл. 35 ал. 2 от НПК е подсъдно на ОС, поради което изпратил материалите по делото на Окръжна прокуратура Разград. В постановление от 07.05.2019г. прокурор от ОП Разград действително коментирал показанията на пострадалата, и посочил, че не е ясно защо наблюдаващият прокурор от РП цени именно последните, а не предходните, както и защо не е повдигнал обвинение по чл. 152 ал. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26 ал. 1 от НК. Дадени са били указания да се съберат и други доказателства за началото на престъпните посегателства и ако е това е станало, когато тя е била малолетна, тогава делото да се изпрати на ОП. В изпълнение на указанията, прокурорът от РП е възложил незабавно събиране на доказателства за възрастта на пострадалата. С постановление от 13.05.2019г., т. 1, л. 50 от ДП, прокурорът от ОП Разград, коментирал показанията на свид. В. от 09.05.2019г., от които се установява, че са заживели с подс. Д. през лятото на 2014г., когато дъщеря ѝ е била на 10г. Прокурорът намерил, че посегателствата са започнали, когато пострадалата е била малолетна и е приел производството по подсъдност с оглед престъпление по чл. 152 ал. 4 т. 2 вр. ал. 1 вр. чл. 26 ал. 1 от НК.

С оглед на изложеното, не е налице съмнение, че прокурорът от ОП е изискал представяне на допълнителни доказателства, без да изключва верността на депозираните от свид. Д. на 03.05.2019г. Предвид правомощията на ръководно-решаващ орган в ДП прокурорът е дължал проверка на доказателствата по делото и е изложил изводите си по съпоставката на източниците им.

Аргумент за нестабилността на показанията на свид. Д., защитата извлича от съдържанието на Решение № 919/26.06.2019г. на Великотърновски районен съд по гр. Д. №1558/2019г., образувано по реда на чл. 28 вр. чл. 26 ал.

1 от Закона за закрила на детето, по искане на Дирекция „Социално подпомагане“ гр. Велико Търново за настаняване по съдебен ред на непълнолетната Д. в Кризисен център за деца (КЦД) с. Балван. В хода на производството била изслушана непълнолетната Д., която заявила, че е подала оплакване за изнасилване през м.09.2018г., защото жената на пълнолетното лице, с което имала връзка и доброволни сексуални контакти до м.03.2018г., я заплашвала чрез пастрока й. Казала, че обвинила пастрока си, че имал сексуални контакти с нея тъй като той и майка й я спрели от училище и я записали като частен ученик, за да не бъде отвлечена от бившия си приятел. Споделила, че съжителят на майка й е повече от баща и отрича между тях да е имало сексуални контакти. Майката на детето заявила, че вече не живее със съжителя си, въпреки че не вярва да е имал сексуални контакти с дъщеря й. В с.з. се явил и социален работник, който изложил, че пред тях в КЦД непълнолетната споделяла, че е насилвана от пастрока си, като описвала как е ставало това, при работата с нея било отчетено, че тя не го възприема като насилник, а че доброволно е имала сексуални контакти с него.

Следва да се отчете, че и по гражданското дело, в решението на съда (л. 183, от НОХД № 356/20г. на РОС) съдът е установил данни за „наличието на сексуални контакти между детето и съжителят на майка й, което безспорно оказва негативно влияние върху физическото, психическото и нравственото развитие на детето, без значение дали същите са желани или не. Посегателствата от този тип са форма на насилие, осъществено в семейството, което по аргумент от чл. 25 ал. 1 т. 4 от ЗЗД е основание за извеждане на дете извън семейството.“. С решението е определена мярка за закрила настаняване в социална услуга – резидентен тип КЦД с. Балван за пет месеца, считано от 03.05.2019г.

Независимо, че съдържанието на заявеното от свид. Д. пред друг състав на съда, по дело с различен предмет и правни последици, не би могло да се цени като гласно доказателствено средство в настоящото наказателно производство, съставът на въззивната инстанция констатира поредно проявление на личностовите специфики на детето. Промените в показанията й и в хода на разследването по разглежданото наказателно производство са констатирани и обсъдени от специалисти психолози, като факторите за тези обрати са конкретно посочени в заключенията на СПЕ и втората допълнителна комплексна СППЕ. Пример за продължаващо върху детето влияние от страна на обкръжаващите я възрастни от семейната среда е и молбата, депозирана до съда от 09.02.2021г., подписана от свид. Д. и майка й, със съдържание и искане, което в с.з. на 12.05.2021г. свид. Д. е отрекла и е посочила, че молбата е била написана от майка й и вуйчо й. Такова продължаващо влияние, поради липсата на собствен ресурс за противопоставяне и създадените защитни механизми, определя съответна интерпретация по посока на желаното от авторитетните за нея възрастни поведение. При отчитане на изложеното съставът приема, че твърденията на свид. Д., депозирани след извеждането й от семейството в първите часове на 03.05.2019г. и по-късно в специализираната щадяща обстановка за разпит – „синя стая“, са самостоятелни, осъзнато и независимо изложени, и могат да

бъдат считани за достоверни. В последните си показания от м.05.2021г., след като продължителен период от време е била изведена от травмиращата я семейна среда, пораснала е физиологически и е осъзнала в голяма степен преживяното, свид. Д. възпроизвежда в максимална пълнота своите емоционални спомени за конкретни съпровождащи сексуалните действия и насилието жестове и изрази на подс. Д.. Следва да се подчертае, че към момента на първоинстанционното производство в с.з. от 09.02.2021г. спрямо нея са били приложени и мерките за защита по чл. 67 от НПК. Забраните да доближава пострадалата, да осъществява контакт с нея и да посещава ЦНСТ Разград, въведени от съда към подсъдимия, са гарантирали необезпокояването ѝ участие в наказателното производство.

С оглед на изложените съображения въззивната инстанция счита, че правилно в мотивите към присъдата си, първоинстанционният съд не е споделил тезата на защитата на подсъдимия, че пострадалата Д. е ненадежден свидетел и не следва да се дава вярва на нейните показания, тъй като са лъжливи и неистински. Оценката на събраните доказателства по делото се дължи и следва да бъде направена от съда, в резултат на механизмите на анализ, съпоставяне и синтез. Проверката на показанията на свид. Д. след 02.05.2019г., установява както собствената им стабилност и последователност, така и обвързаността им с преки и косвени доказателства, кредитирани от съда като събрани от обективни и неутрални гласни и официални писмени източници. За да достигне този извод съставът съобрази и заложените в съдебната практика критерии за оценка на показанията на пострадал, напр. в Решение № 23 от 4.03.2009 г. на ВКС по н. д. № 634/2008 г., III н. о.; Решение № 59 от 19.02.2015 г. по н. д. № 1991/2014 г., н. к., II н. о.; Решение № 38 от 01.04.2015 г. по н. д. № 1677/2014 г., н. к., II н. о.; Решение № 288 от 20.08.2014 г. по н. д. № 817/2014 г., н. к., I н. о.; Решение № 291 от 19.01.2017 г. по н. д. № 987/2017 г., н. к., II н. о.; Решение № 87 от 07.04.2017 г. по н. д. № 104/2017 г., н. к., II н. о.; Решение № 254 от 10.01.2018 г. по н. д. № 944/2017 г., н. к., I н. о.

След изследване на събраните по делото доказателства, съставът на въззивната инстанция прецени, че е формирана стабилна съвкупност от взаимнодопълващи се и безпротиворечиви факти и обстоятелства, по елементите на предмета на доказване, позволяваща постигането на категорична правна оценка на извършеното от подс. Д..

II. От правна страна.

Съдът признал подсъдимия за виновен по две обвинения, а именно в това че:

1. На неустановени дати в периода от м. юни 2014 г. до м. септември 2018 г. в гр. Гълъбово, обл. Стара Загора и в с. Благоево, обл. Разград, в условията на продължавано престъпление се съвкупил с лице от женски пол - Д. КР. Д., родена на 10.04.2004 г., като изнасилената не е била навършила 14

години, като я принудил към това със сила и заплашване. Съдът приел, че действайки по описания начин, подсъдимият осъществил обективните и субективни признаци на състава на престъпление по чл. 152, ал. 4, т. 1 вр. с ал. 1, т. 2, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК; и

2. На неустановени дати в периода от м. юни 2014 г. до месец септември 2018 г. в гр. Гълъбово, обл. Стара Загора и в с. Благоево, обл. Разград, в условията на продължавано престъпление е извършил действия с цел да възбуди и удовлетвори полово желание без съвкупление по отношение на лице, ненавършило 14 – годишна възраст - Д. КР. Д., родена на 10.04.2004 г., като употребил за това сила и заплашване - престъпление по чл. 149, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

В мотивите към първоинстанционната присъда са изложени правните изводи, довели по постановяване на осъждането, като вниманието на съда е било насочено към очертаване на изпълнителните деяния, съдържанието на принудата, субективната страна и съзнанието на подс. Д. за възрастта на свид. Д..

Във въззивната жалба от подсъдимия и в позициите в хода на съдебните прения не са отправени възражения към правната квалификация на инкриминираните действия. Независимо от това, съставът на въззивната инстанция счита за необходимо да посочи следното:

1. Предвид спецификата на установените семейни връзки между свид. В. и подс. Д., съвместното им съжителство с нейните три деца, между подс. Д. и свид. Д. е имало непрекъснат контакт. В случаите на отсъствие на майката и братчетата ѝ, свид. Д. е била подложена на сексуално насилие от страна на втория си баща. Тези действия са имали различно съдържание с оглед неговото сексуално желание – осъществяване на полов акт или възбуждане и удовлетворяване без съвкупление чрез опипване с ръце по половия орган на пострадалата, принуждаване на пострадалата да му хваща половия член и да мастурбира, както и принуждаване да му лапа половия член.

Предвид крехката си възраст и сексуална незрялост към началото на престъпната дейност на подс. Д., свид. Д. не може да разграничи в кои и колко случаи с нея е било извършен полов акт, както и кога спрямо такъв акт са били извършени блудствени действия. Допълнителен фактор за невъзможността да се разграничат и отброят тези действия е тяхната честота – ден през ден, и непрекъснатост – повече от четири години. Друга сериозна пречка за обективната неспособност на пострадалата да отдели и посочи самостоятелно правнозначимите белези на изпълнителните деяния на двете престъпления, е създаденият у нея страх и психическо напрежение както от фигурата на подсъдимия и неговите заплахи, така и чрез болката и неприятните усещания от понасяните физиологически действия.

Наслагването на отделните престъпни действия, обаче, не възпрепятства отграничаването на проявните форми на двете престъпления. Половите актове пострадалата описва като „вкарване“ на половия член на подсъдимия във влагалището ѝ, обективен признак на деянието по чл. 152 от НК. За самостоятелното извършване на блудствени действия, попадащи в рамките на

състава по чл. 149 от НК, свид. Д. пояснява, че подсъдимият я карал да му пипа половия член, да му прави чекии, да му го лапа с уста, от което тя повръщала, а той я пипал по половия орган и си вкарвал пръстите във вагината ѝ.

Конкретиката на спомените (емоционални, телесни, физиологически) на пострадалата позволява извод, че действията по възбуждане и удовлетворяване на полово желание не са имали само подготвителен и или съпровождащ характер спрямо половите актове и не следва да бъдат погълнати от изпълнителното деяние по чл. 152 от НК. Независимо от общата обстановка и граници на времеви период, доказателствата по делото позволяват тяхното отграничаване и самостоятелна правна оценка, какъвто подход е бил утвърден в Решение № 448 от 15.12.2011 г. на ВКС по н. д. № 2369/2011 г., II н. о.; Решение № 87 от 07.04.2017 г. по н. д. № 104/2017 г., н. к., II н. о.; Решение № 276 от 9.03.2018 г. на ВКС по н. д. № 1045/2017 г., I н. о., Решение № 146 от 10.11.2020 г. на ВКС по н. д. № 612/2020 г., III н. о.; Решение № 60135 от 8.07.2021 г. на ВКС по н. д. № 464/2021 г., I н. о. В разказа си пострадалата им отдава самостоятелно значение и описва факти, относими към всеки от двата състава. Особено стабилни в това диференциране са проявените чрез обективните действия на подс. Д. субективни признаци, очертаващи диференцирани намерения и преки цели на дееца. Като резултат са били предприемани и съответните принудителни и фактически действия, осъществяващи изпълнителните деяния на всеки от двата престъпни състава, съпътствани от различни общественоопасни последици. С оглед на изложеното съставът прие, че престъпленията по чл. 152, ал. 4, т. 1 вр. с ал. 1, т. 2, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и по чл. 149, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК са извършени в условията на реална съвкупност.

2. В съответствие с приетата и кредитирана доказателствена съвкупност следва да бъдат обсъдени посочените в обвиненията времеви и пространствени параметри. В тази част на изводите си, съдът съобрази и Решение № 224 от 14.11.2017 г. на ВКС по н. д. № 725/2017 г., II н. о., Решение № 261 от 11.02.2019 г. на ВКС по н. д. № 1003/2018 г., I н. о., Решение № 65 от 29.03.2021 г. на ВКС по н. д. № 191/2021 г., I н. о.

И двете престъпления са извършени в период от м.06.2014г. до м.09.2018г. в населените места, в които семейството е живяло – гр. Гълъбово и с. Благоево.

1) С оглед подробните съобщения на състава от фактическа страна, тук е достатъчно да се обобщи, че конкретни дати за начало и край на инкриминирания период по отношение на деянието по чл. 152, ал. 4, т. 1 вр. с ал. 1, т. 2, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК не могат да бъдат уточнени. Те са свързани с началото на съвместното съжителство на свид. В. и подс. Д. в наетата от нея квартира и заболяването на 10 годишната свид. Данчева, поради което си била у дома, и фактът на узнаване през м.09.2018г. за понесеното от свид. Д. изнасилване в широк семеен кръг, наложило постигането на уговорка между

подсъдимия и пострадалата – тя да твърди, че е извършено от свид. М., а той да преустанови сексуалните действия спрямо нея. Доколкото тези факти са въведени в рамката по обвинението, те не възпрепятстват изграждането на защитната позиция на подсъдимия и „по правото“. Отсъствието на конкретни дати в инкриминирания период позволяват на подсъдимия да гради защитата си в неговата цялост, по арг. и от Решение № 60243 от 18.02.2022 г. на ВКС по н. д. № 1016/2021 г., III н. о.

Деянията са многобройни, извършени от подсъдимия в една и съща обстановка и форма на вината – пряк умисъл, при условията на продължавано престъпление, при наличие на признаците по чл. 152 ал. 1 т. 2 от НК.

Навършването на 14г. възраст от пострадалата на 10.04.2018г. прекъсва периода, относим към деяние по чл. 152 ал. 4 т. 1 от НК, като от този момент до м.09.2018г. подсъдимият е осъществявал състава по чл. 152 ал. 2 т. 1 от НК. По-тежко квалифициращият признак, отчитащ малолетието на пострадалата, е проявен преобладаващо в цялостната дейност, обхваната от продължаваното престъпление, в рамките на периода от м.06.2014г. до 10.04.2018г.

С оглед на изложените съображения, по правилата на чл. 26 ал. 3 от НК, материалният закон е приложен правилно и продължаваното престъпление е отнесено към квалификацията по чл. 152, ал. 4, т. 1 вр. с ал. 1, т. 2, вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

2). По отношение на деянието по чл. 149, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, гореизложените изводи за началото на периода, предвид фактологията по делото, са напълно относими.

От друга страна, обаче, навършването на 14 годишна възраст на свид. Д. на 10.04.2018г. съставлява правнозначим факт, насочващ квалификацията за последващата деятелност на подс. Д. към престъплението по чл. 150 ал. 1 от НК, каквото обвинение спрямо него не е повдигнато. Въззивната инстанция не би могла служебно да измени правната квалификация, независимо, че двете деяния – по чл. 149 ал. 2 т. 1 вр. ал. 1 от НК и по чл. 150 ал. 1 от НК са еднакво наказуеми, тъй като това би довело до обременяване на правното положение на подсъдимия. Съставът счита за недопустимо разделянето на едно внесено с обвинителния акт обвинение чл. 149, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК в две отделни: по чл. 149, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 1 вр. с чл. 26, ал. 1 от НК за времето от неустановена дата от м.06.2014г. до 09.04.2018г., и по чл. 150 ал. 1 от НК – за времето от 10.04.2018г. до м. 09.2018г., тъй като по второто подсъдимият не би имал възможност да се защитава и противопоставя самостоятелно.

При така изложените съображения съставът на въззивната инстанция намери, че за периода от 10.04.2018г. до м.09.2018г. подс. Д. следва да бъде оправдан. Разглежданата присъда следва да бъде изменена с приложението на закон за същото наказуемо престъпление в посочената част.

3. За осъществяване на двете продължавани престъпления спрямо свид. Д. подсъдимият е упражнявал принуда, както физическа, така и психическа.

Налице са съставомерните признаци по чл. 152 ал. 1 т. 2 от НК – тъй като подсъдимият е извършил деянието, като е принудил свид. Д. чрез сила и заплашване, както и по чл. 149 ал. 2 т. 1 от НК, тъй като за извършване на блудствените действия подсъдимият е употребил сила и заплашване.

Към началото на престъпната дейност, той е бил на 47 години, а пострадалата на невръстна детска възраст – 10 годишна, обстоятелство, което той безспорно е знаел с оглед съвместното съжителство на семейни начала с майката, свид. В., и другите две по-малки момчета.

При социалния си опит и близките отношения в семейния кръг, подсъдимият напълно е съзнавал своето физическо и интелектуално надмощие спрямо личността и съпротивителните възможности на детето. Възприемал е уязвимостта ѝ, и в преследване на личните си цели се възползвал от нея, пренебрегвайки телесната неприкосновеност на детето с физическо насилие и внушавайки ѝ, че всеки опит да разкрие случващото се, само ще влоши ситуацията.

Първият случай от веригата по чл. 152 ал. 4 т. 1 вр. ал. 1 т. 2 от НК, описван от пострадалата, е бил от изключително значение за проектиране на въздействието от подсъдимия спрямо детето, изразено към този момент, както физически – с натискане, събаряне, събличане, шамар след деянието, така и психически – чрез предупреждение да не казва на майка си, че тя няма да ѝ повярва и заплахите – че ако каже ще разбие семейството им и ще отиде в дом. Понесената от нея физическа болка, фактът на дефлорацията, силният шок от случилото са въздействали драматично върху детската личност. Принудата, предшестваша и следваща това деяние е съставлявала основа, върху която са се градили следващите инкриминирани сексуални действия, осъществяващи всеки от двата престъпни състава. Тези еднотипни заплахи, отпечатани в съзнанието на детето, възпроизвеждани в показанията ѝ, са довели до състояние, в което пострадалата е изпитвала тревожност, безсилие, страх и срам от случващото се, ведно с неестествените физиологически преживявания.

Въпреки това, свид. Д. е демонстрирала нежеланието си за такива контакти, заявявала го словесно, показвала го е с жестовете и действията си, говорила му, че не иска, да спре, че не е хубаво – но той не я чувал. В продължилия процес на престъпните действия проявите на сила от подсъдимия са се изразявали в дърпане, замахване за удар, натискане с ръце и тяло, достатъчна да обездвижи и блокира опитите на свид. Д. да се противопостави. Допълнителна субективна пречка за въздържането ѝ да сподели с майката е било влошаването на здравословното ѝ състояние и тревогите на свид. Д., че ако майка ѝ узнае, ще се почувства още по-зле. Съвместното съжителство продължавало без да позволи алтернативно поведение и по-сериозни възможности за противопоставяне от пострадалата. В процеса на дейността си, подс. Д. продължил да въздейства върху психиката на детето като ѝ викал, казвал ѝ да не му прави номера, ревнувал я, преследвал я, твърдял, че има нейни голи снимки, и я заплашвал, че ще ги покаже на майка ѝ. От друга страна, в контактите с други хора, подсъдимият показвал, че се грижи за детето като баща.

Всичко това дало основата на изграждането на установената от психолозите подчинителна връзка на детето с насилника, съобразяването с авторитета и волята му, съпроводени с изживяване на срам и силен страх. С натрупването на инцестните прояви, свид. Д. е ставала все по-объркана, тревожна, зависима, което е обективизирало и външни проявления на желанието да се предпази с някакво подръчно средство до леглото, блънуване, неестествено затваряне и плач. Излъчването на сигналите за травматичните преживявания, обхващащи физическото заставяне да понася сексуално насилие и психическото въздействие върху незрялата ѝ личност, са били забелязани в социалните контакти на детето – в семейството на майка ѝ, в училище и в центъра за психологични консултации.

В тази част на съображенията си, съставът прецени и приетото в Решение № 250 от 14.05.2012 г. по н. д. № 778/2012 г., н. к., III н. о., Решение № 87 от 7.04.2017 г. на ВКС по н. д. № 104/2017 г., II н. о., Решение № 267 от 19.02.2019 г. на ВКС по н. д. № 1014/2018 г., I н. о.

Въздействието на подсъдимия спрямо свид. Д. довело до образуване на настоящото наказателно производство, заставянето ѝ да повтаря измислената от него история за действията на свид. М. и проследяването на позицията ѝ като свидетел в първите ѝ разпити в хода на ДП, няма съставомерно значение, но категорично разкрива трайно формирани в психиката на детето промени по посока безпрекословно спазване волята на втория ѝ баща. Манипулативното въздействие спрямо свид. Д. в този времеви период и задаването на грешен ход на разследването завишават степента на обществена опасност на личността на подс. Д..

В пренията пред настоящата инстанция не бяха изложени аргументи по правната оценка на извършеното, които да налагат допълнителен анализ.

III. По отношение на наказанието.

Проверката на присъдата в тази част се дължи, независимо от отсъствието на конкретни възражения и искания по въззивната жалба и в становищата на страните, и налага изследване на правилното прилагане на принципите на законосъобразност и индивидуализация на наказанието по всяко от обвиненията, приложението на чл. 23 от НК, определянето на първоначалния режим на изпълнение на наказанието.

Съдът е подхождал внимателно към индивидуализацията на наказанията, като отчел законовите предели и съобразил като смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства чистото му съдебно минало и влошеното му здравословно състояние, а с обратен знак преценил - изключително ниската възраст на пострадалата към началото на съставомерните действия, както и тяхната продължителност. Изложил становището си и относно степента на обществена опасност на деянията, и за всяко от тях определил предвиденото наказание лишаване от свобода в размер на средния – за престъплението по чл. 152 ал. 4 т. 1 вр. ал. 1 т. 2 вр. чл. 26 от НК – за срок от 15 години, а за това по чл. 149 ал. 2 т. 1 вр. ал. 1 от НК – за срок от 5 години.

Проучването на актуалната съдебна практика по отношение на оценката на установени обстоятелства като отегчаващи или смекчаващи отговорността на подсъдимите установява, че в разглежданото наказателно производство са налице такива, които биха увеличили броя на съществуващите отегчаващи отговорността на подс. Д.. Така, в Решение № 65 от 29.03.2021 г. на ВКС по н. д. № 191/2021 г., I н. о. очертава като отегчаващи отговорността обстоятелства, съществуващи и в настоящото производство, но неотчетени до момента: „Правилно като обстоятелство, отегчаващо отговорността на подсъдимия е отчетен и **интензитетът на принудата, упражнена при това и в двете и съставомерни форми /сила и заплашване/**. Споделени са и констатациите на въззивния съд, според които като отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства са отчетени и обстоятелствата, **че пострадалата е била девствена при първия сексуален контакт, както и че посегателствата срещу нея са извършени в домашна обстановка**. Съдът обстойно е обсъдил **неблагоприятните последици от престъплението за психическото развитие на пострадалата**, както с оглед бъдещото и оформяне като личност, така и вече конкретно установените прояви на стрес, страх, самоизолиране и недоверие към близките. **Наличието на две отделни престъпления, също представлява отегчаващо обстоятелство....**“.

Наказателното производство, по което е постановено Решение № 60243 от 18.02.2022 г. на ВКС по н. д. № 1016/2021 г., III н. о., е било върнато на въззивния съд за отстраняване на нарушения на материалния закон при оценката на обстоятелствата от значение за отговорността на дееца, близки до съществуващите в настоящото производство, като съдът е посочил: „Не може да се цени в полза на подсъдимия обстоятелството, че той е в добри отношения с майката на пострадалата, негова съпруга, защото този факт се дължи на успешните му усилия да скрие от нея престъпното си поведение. Не е смекчаващо обстоятелство, че подсъдимият е бил добър родител, защото той се **е възползвал от ролята си на втори баща, за да извърши инкриминираните деяния**. Не е смекчаващо обстоятелство и това, че подсъдимият е полагал грижи за отглеждането на Е., при положение, че е **използвал ролята си в семейството, за да злоупотребява с нея**. Не е смекчаващо обстоятелство и това, че понастоящем подсъдимият и пострадалата живеят в отделни жилища, което би довело до невъзможност да бъдат извършени престъпления от същия вид. В тази насока е от значение, че тежестта на деянието се преценява към момента на извършването му, а без правно значение за обема на наказателната отговорност е обстоятелството дали деецът разполага с възможност в последващ момент да извърши същите по вид престъпления. На следващо място, въззивният съд не е съобразил, че степента на обществена опасност на дееца може да се разкрие и чрез извършеното деяние / чрез спецификата на деянието и особеностите на механизма му /. В случая, не е оценена степента на обществена опасност на дееца, проявена чрез извършените деяния, а е прието, че подсъдимият разкрива ниска степен на обществена опасност, което е било определящо за смекчаване на положението му. Не е взет предвид и **морално укоримия мотив за извършване на престъпленията**, а именно: за да задоволи свои

житейски потребности от сексуален характер, деецът е пожелвал хармоничното личностно и психично развитие на дете, за което е поел ангажимент да се грижи.“.

С оглед на изложеното, по делото са налице допълнителни отегчаващи обстоятелства, като не се установяват неотчетени обстоятелства, които да предпоставят извод за ниска степен на обществена опасност на личността на подс. Д. и да смекчат наказателната му отговорност. Съответно и, не се установяват допълнителни или изключителни по своя характер обстоятелства, от значение за смекчаване на отговорността на подсъдимия, обосноваващи преценка, че и най-лекото, предвидено от закона наказание се явява несъразмерно тежко спрямо извършеното от подсъдимия, изключващо определяне на наказанията по реда на чл. 55 ал. 1 т. 1 от НК.

Към момента на постановяване на присъдата подсъдимият е на 54 години, категорично опровергаващо твърдението на защитника, че наложеното с присъдата наказание е равносилно на „края на неговия живот“. Възрастта на подсъдимия може да се определи като зряла, но далеч предхождаща отчитаната от съдебната практика като смекчаващо отговорността обстоятелство. Характеристичните данни представени пред въззивната инстанция – че помага доброволно в дейността на кметството, не могат да повлияят върху степента на ангажиране на наказателната отговорност, предвид данните за личността на подс. Д., които имат пряко отношение към извършените от него деяния и са били проявени в продължителен период от повече от четири години. Спрямо него са налице и оценки от участници в наказателното производство – свид. Г., Н., СТ., които свидетелстват за необичайно, неестествено поведение, а свид. Н. подчертава и липсата на ангажираност към друго негово дете, както и че я е излъгал за поводите да взема по-рано от училище свид. Д.. Излъгал е и при инициране на наказателното производство, въздействал е върху свид. Д. да твърди, че друг е автор на насилието спрямо нея, безспорно разкривайки негативни характерови особености. Видно от характеристичната справка за подсъдимия, депозирана в ДП, петте деца от предходната му връзка не живеят с него, от съжителството си със свид. В. има две деца, а в семейството са и нейните две от предишна връзка. С оглед приетото от съдебната практика, напр. в Решение № 87 от 07.04.2017 г. по н. д. № 104/2017 г., н. к., П н. о., не могат да бъдат оценявани като смекчаващи отговорността обстоятелства фактори с генезис в етническа среда и субкултура. Подсъдимият сочи, че по професия е шофьор и музикант, работил през март 2018г. по програма за временна заетост. Живее в собствен недвижим имот. Допълнителните документи, приети в хода на въззивното производство, разкриващи определени здравословни проблеми, също не могат да повлияят в посока намаляване на наказанието, тъй като това обстоятелство е било отчетено при определяне на средния размер на санкцията и спрямо двете престъпления.

Съобразявайки изключително високата степен на обществена опасност и тежестта на извършените престъпления, продължителността засягане на обекта на престъпленията по чл.149 и чл.152 от НК, и конкретните вредни последици за пострадалото от престъпленията лице, разкриващо признаци на

травма пет години след приключване на сексуалното насилие и след непрекъснатата специализирана работа с нея в социалната структура, в която е настанена, а от друга страна завишената степен на обществена опасност на личността на подсъдимия и обстоятелствата от значение за ангажиране на отговорността му, съставът счете, че индивидуализацията на наказанията, наложени на подс. Д. е правилна и не са налице основания за проява на по-голяма снизходителност. Личността на подсъдимия разкрива високи потребности от индивидуална работа към изграждане на социално приета ценностна система, нагласи и начини на функциониране. Спецификата на проявленията му при извършване на деянията и за укриването им е категорична индикация за високия риск спрямо обществото, съответно налагаща интензивни превантивни мерки. Отношението му към наказателното производство и конкретните обвинения не разкрива каквото и да е начало на започнал процес на поправяне и превъзпитаване. При тези констатации правилна е била оценката на първоинстанционния съд за необходимостта от продължително изолиране на подсъдимия от обществото с оглед постигане целите на специалната и генерална превенция. При отчитане конкретните специфики на настоящото наказателно производство и съпоставката с други, разгледани от съдилищата, напр. в Решение № 257 от 04.05.2009 г. по н. д. № 163/2009 г., н. к., I н. о.; Решение № 98 от 20.06.2017 г. по н. д. № 381/2017 г., н. к., III н. о.; Решение № 13 от 11.02.2022 г. на ВКС по н. д. № 1070/2021 г., III н. о., съставът намери, че отмерването на санкциите е съответно на всяко от двете престъпления и доколкото наложените наказания постигат прогнозите по чл. 36 от НК се явяват справедливи.

Първоинстанционният съд правилно е приложил правилата на чл. 23, ал. 1 от НК за определяне на общо наказание на подс. Д. и наложил най-тежкото наказание, а именно лишаване от свобода за срок от петнадесет години, като се произнесъл и по първоначалния строг режим, на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. "а" от ЗИНЗС. Въздържането на РОС да упражни правомощията си и да приложи чл. 24 от НК при групирането на наказанията на подсъдимия е съобразено с факта на настъпила реабилитация по предходните осъждания, значително отдалечени във времето и от различен характер спрямо разглежданата престъпна дейност, и възрастта му към момента на постановяване на присъдата.

Като пряка последица от вида на наложеното наказание, на основание чл. 59, ал. 1 от НК съдът зачел предварителното задържане на подс. Д. в периода от 28.05.2019 г. до 30.05.2019 г.

IV. По отношение на гражданския иск.

С присъдата и на основание чл. 45 от ЗЗД съдът осъдил подс. Д. да заплати на Д.Д., действаща лично и със съгласието на нейната майка Я.В., сумата 50 000 лева, представляваща обезщетение за причинените ѝ с престъпленията неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от

01.06.2014 г. до окончателно плащане, като отхвърлил гражданския иск в останалата му част до първоначално предявения размер от 95 000 лева, като неоснователен и недоказан. При определяне по чл. 52 от ЗЗД справедлив размер на обезщетението съдът отчетел продължителността на престъпното поведение на подсъдимия, възрастта на пострадалата, както и обстоятелството, че тя е претърпяла от извършените от подсъдимия деяния стрес, неприятни усещания, дължащи се не само на болките, които ѝ е причинил подсъдимия, но и свързани фактическото съжителство и формираната семейна среда между подсъдимия, майка ѝ и другите деца.

Срещу гражданско-осъдителната част на присъдата не са постъпили въззивни жалби.

В заседанието пред въззивната инстанция особеният представител на пострадалата конкретизира, че искът е бил първоначално предявен в размер общо за 95 000 лв., включващ обезщетение за неимуществени вреди от блудствените действия на подсъдимия в размер на 35 000 лв., а в резултат на изнасилването в размер на 60 000 хиляди лева.

Основанието на гражданския иск в наказателния процес е деянието, предмет на обвинението, в деликтното му проявление. В настоящия случай са налице всички елементи на фактическия състав на два отделни деликта по чл. 45 ЗЗД, противоправни и виновно извършени. С оглед на установената по делото фактология, всеки от тях е довел по претърпяване, понасяне и превъзможване на болки и страдания от пострадалата гражданска ищца. Доколкото подсъдимият е бил признат за виновен в извършването на престъпленията по чл. 152 ал. 4 т. 1 вр. ал. 1 т. 2 вр. чл. 26 от НК и по чл. 149 ал. 2 т. 1 вр. ал. 1 от НК претенцията за обезщетяване на последвалите неимуществени вреди е доказана по основание. Следвало е обаче, към момента на предявяване на иска от страна на особения представител в разпоредителното заседание на 09.02.2021г. съдът да го покани да уточни конкретен размер, относим към всяко от двете обвинения. Пропускът е довел до общото разглеждане на един граждански иск, в който са били обхванати болките и страданията от различни деликти. Подобен подход е бил приложен по наказателното производство, приключило с Решение № 199 от 4.02.2014 г. на ВКС по н. д. № 148/2014 г., I н. о., като общото произнасяне на съда по иск, включващ неимуществени вреди от различни престъпления, е било потвърдено.

От друга страна, доколкото въззивната инстанция има правомощие да се произнесе и само по гражданския иск, съгласно чл. 337 ал. 3 от НПК, съставът счита, че в рамките на уважената от съда и необжалвана по размер претенция е необходимо да бъде въведено уточнение с пропорционално отнасяне на сумата, дължима като обезщетение, към причиняващия вредите деликт.

Съставът установи, че първоинстанционният съд е уважил гражданския иск в размер на приблизително 53 % от предявения. При запазване на пропорцията, съобразявайки уточнението на особения представител на ищцата и отсъствието на въззивна жалба от негова страна, следва да се

приеме, че от уважената обща сума в размер на 50 000лв., 31 800лв. са дължими от подсъдимия за обезщетяване на неимуществените вреди в резултат на деянието по чл. 152 ал. 4 т. 1 вр. ал. 1 т. 2 вр. чл. 26 от НК и 18 200лв. – за обезщетяване на вредите, причинени с деянието по чл. 149 ал. 2 т. 1 вр. ал. 1 от НК. Съставът счита, че частичното оправдаване на подсъдимия по второто обвинение с оглед навършването на 14 годишна възраст на пострадалата не следва да доведе до намаляване на стойността на обезщетението, доколкото е установено по делото, че и след тази дата тя е понасяла подобни принудителни блудствени действия.

Така прецизираните стойности на неимуществените вреди са в съответствие с указанията по Постановление № 4 от 23.XII.1968 г., Пленум на ВС. Упражненията служебен контрол установи, че обезщетенията съответстват на причинените на ищцата вреди и в тези размери компенсират съответните на всеки от двата деликта физически болки и психическите страдания, пряко свързани с продължителните принудителни сексуални посегателства от подсъдимия спрямо нея, започнали в крехката ѝ детска възраст, съпроводи живота ѝ за повече от 4 години, оставили траен отпечатък при формиране на личността ѝ, травмата от които не е отшумяла напълно и към момента на първоинстанционното производство. В този смисъл съставът установи, че присъденото общо и детайлизирано от въззивната инстанция обезщетение не противоречи на обществения критерий за справедливост, възведен от чл. 52 от ЗЗД и поддържан от житейските стандарти и съдебната практика.

С оглед изложеното, в гражданско-осъдителната част на присъдата следва да се направи съответното уточнение чрез изменението ѝ, без това да рефлектира върху присъдената на подсъдимия дължима държавна такса.

При служебния контрол върху постановената първоинстанционна присъда не бяха установени други основания за нейното изменение или отмяна.

По изложените съображения и на основание чл. 337 ал. 1 т. 2 и ал. 3 от НПК и чл. 338 от НПК, въззивният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 21 от 29.09.2021г.по НОХД № 356/2020 г. по описа на Окръжен съд гр. Разград, както следва:

1. **ПРИЛАГА** закон за същото наказуемо престъпление като **ПРИЗНАВА** за **НЕВИНЕН** подс. С. Й. Д. да е осъществил в периода от 10.04.2018г. до м.09.2018г. престъпление по чл. 149 ал. 2 т. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 26 ал. 1 от НК и на основание чл. 304 от НПК го **ОПРАВДАВА** в тази част на обвинението.; и
2. По отношение на осъждането на подсъдимия на основание чл. 45 от ЗЗД да заплати на Д. КР. Д. действаща лично и със съгласието на нейната майка Я.В., сумата 50 000 лева, представляваща обезщетение за

причинените ѝ с престъпленията неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 01.06.2014 г. до окончателно плащане, **ПРИЕМА**, че сумата от 31 800лв. е за обезщетяване на претърпените неимуществени вреди в резултат на деянието по чл. 152 ал. 4 т. 1 вр. ал. 1 т. 2 вр. чл. 26 от НК и сумата от 18 200лв. – за обезщетяване на вредите, причинени с деянието по чл. 149 ал. 2 т. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 26 ал. 1 от НК.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

Решението подлежи на обжалване в петнадесетдневен срок от връчването на съобщението за изготвянето му по реда на глава XXIII от НПК пред ВКС на Р България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____